

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Ustanovljeno 1842

Telefon šte. 154

≡ Tovarna ≡

oljnatih barv, lakov in firnežev

Brata Eberl

slikarja napisov

pleskarska mojstra c. kr. drž.
in c. kr. priv. južne železnice

:: v Ljubljani ::

Miklošičeva cesta 6
za frančiškansko cerkvijo

Delovanje z elektr. močjo

3461 (1—)

Dekoracijska, stavbinska in
:: pohištvena pleskarija ::

Trgovina z oljnatimi
barvami, laki in fir-
neži ter z vsemi v
to stroko spadajočimi
:: predmeti ::

Delavnica je v Igriški ulici 8

Ceniki na zahtevo

Ceniki zastoj

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

➔ po $4\frac{1}{2}\%$ ➔

to je i daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

345-1

Kanonik Kalan Andrej, i. r., predsednik

Kanonik Sušnik Janez i. r., podpredsednik.

Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, sivega, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivega puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsi puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvoma blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dašenoi 766 Sumava, Csásko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za teugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

S. Benisch

7035

15-1

Ceno Posteljno Perje

172

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2⁸⁰, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16; vzglavnica K 3, 350, 4. — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 80x80 cm K 4 50, 5—, 5-50. Spod. pernica iz gradla 180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošta, prosto pri naročilu od 10K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093, Čaški les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugim posteljnem blagu zastoj in poštine prosto.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhosto, tečenje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano.

Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri „Črnem orlu“ na Novem trgu v Celovcu. 1984 7-1

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

3774
priporočata svojo največjo zalogo zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame.

Frühwirth & Comp.

Dunaj VI, Gumpendorferstrasse 9.

Velika zaloga vseh vrst fotograf. aparatov, prizmat. stekla, fotografske potrebščine vedno

1433 sveže v zalogi. 4 1

Solventnim odjemalcem ugodni plačilni pogoji.

Za slabokrvne in prebolele:

je zdravniško priporočeno črno dalmatinsko vino **Kuč** najboljše sredstvo.

4 steklenice (5 kg) franko K 4.—

1432 3 1

Br. Novakovič, Ljubljana.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

2603
Kri! dosežejo odrasli in otroci, bolni in zdravi. Polovico stroškov prihranite v go-

Moč! spodinjstvu na kavi, sladkorju in mleku, ako pijete **SLADIN**,

Zdravje! to je dr. pl. Trnkóczyja sladni čaj.

En zavoj velja 50 vin. Dobiva se povsod. Po pošti se naroča najmanj pet zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotóvža.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Iv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Mesečni koledar za september 1910.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti	
		ljubl. škof.	lavant. škof.		
1 2 3	Četrtek Petek Sobota	Egidij, opat Štefan, kralj Evfemija, Doroteja, dev. muč.	Besnica Sv. Jakob, Ljublj. Čermošnjice	Sv. Florijan Žitale Sv. Rok n. S.	I. slovensko romanje v sveto deželo od 2. do 21. septembra. 8. septembra slovesni 500 letni jubilej božje poti na Sv. Višarjah.
4 5 6 7	Ned. Ponedelj. Torek Sreda	16. po bink. Rozalija, dev.; Ida Viktorin, škof Hermogen, mučenec Anastazij, muč.; Regina, dev.	Slavina Vreme Kranjska gora Mokronog	Stoperce Vuzenica Trbonje	
8 9 10	Četrtek Petek Sobota	Rojstvo Dev. Mar. (M. Šmaren) Gorgonij, mučenec Nikolaj Toled., spoznavalec	Cerknica Homec Polšnik	Ribnica Sv. Anton P.	
11 12 13 14	Ned. Pond. Torek Sreda	17. po bink. Ime Marijino Pelagij, mučenec Notburga, devica Povišanje sv. Križa	Primskovo- Lašče Boštanj Križevo p. Kostanj.	Vuhred Sv. Primož Zavrč	
15 16 17	Četrtek Petek Sobota	Nikomed, mučenec Ljudmila, vdova Rane sv. Frančiška Seraf.	Šmarje Polhov Gradec Št. Lambert	Sv. Barbara Leskovec Sv. Trojica	
18 19 20 21	Ned. Ponedelj. Torek Sreda	18. po bink. Sedmere žal. D. M. Januarij in tov., mučenci Evstahij, muč.; Suzana, muč. † Matej, apostol (Kvatre)	Sv. Planina Križ pri Trziču Svibno Brusnice	Sv. Vid p. P. Škale Sv. Martin	
22 23 24	Četrtek Petek Sobota	Mavricij in tov., mučenci † Lin, papež; Tekla (Kvatre) † Dev. Mar. reš. ujet. (Kvatre)	Hrastje Koprivnik Repnje redovnice	Št. Janž Št. Ilj Sv. Mihael	
25 26 27 28 29 30	Ned. Pond. Torek Sreda Četrtek Petek	19. po bink. Firmin, škof Ciprijan, mučenec Kozma in Damijan, muč. Vendeslav, kralj-mučenic Mihael, nadangel Hieronim, cerkveni učenik	Vinica Bevke Krka Zatičina Poljane Trzin	Gor. Ponikva Bele Vode Sv. Križ Zavodnje Laško	

Odpustki mesca sept. 1910.

1. Četrtek. I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski, oziroma v farni cerkvi.

2. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem; danes ali pa 1. nedeljo; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

4. Nedelja angelska. I. v mesecu. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek: a) udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom; b) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

8. Četrtek. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratov-

ski cerkvi; spovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom bratovščine naše ljube Gošpe v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 oče-našev in 7 češčenamarij za duše v vica; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine za duše v vica.

11. Nedelja. Ime Marijino. V Avstriji dobé popolni odpustek vsi verniki, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredo k izpovedi in sv. obhajilu in so pri sv. maši in molijo v namen svetega očeta.

14. Sreda. Povišanje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. Sobota. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom vesoljna odveza.

18. Nedelja. Mati božja 7 žalosti. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem. Sv. Jožef Korpertinski. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.

Kako še bolj utrdimo in razširimo Marijino češčenje med Slovenci?

(Govoril v slovenski sekciji V. mednarodnega marijanskega kongresa v Solnogradu župnik Fr. Sal. Gomilšek.)

Častiti zbor!

Predvsem povdarim, da danes prvičkrat zborujemo Slovenci v Solnogradu. Vedno iščemo enakopravnosti, pa je ne najdemo. Tu smo jo vendar našli. Ideja marijanskih kongresov je mednarodna, odtod danes tu v nemškem Solnogradu tudi slovensko zborovanje.

Na važnih zgodovinskih tleh smo zbrani. Mi slavimo sveta apostolska brata Cirila in Metoda kot naša največja dobrotnika, ker sta nam prinesla luč svete vere, vendar moramo biti pravični in priznati, da je poglobitna zibelka krščanstva med Slovenci bil ravno Solnograd. Solnograški nadškofje so pošiljali misijonarje med Slovence, med katerimi je škof sv. Modest kot apostol kotrotanskih Slovencev največji. Njih delo sta sveta brata Ciril in Metod pozneje spopolnila in krščanstvo utrdila med Slovenci. In s krščanstvom je prišlo med Slovence tudi češčenje Marijino. Najstarejša Marijina božja pot na Slovenskem, Gospa Sveta na Koroškem, kjer počiva apostol sv. Modest, je tega jasna priča.

Skozi vsa stoletja, odkar je sprejel krščanstvo, je bil slovenski narod

Marijin narod. O tem posebno glasno govoré premnoge Marijine cerkve, zlasti pa mnogoštevilna Marijina božja pota na Slovenskem. Težko jih bo kje drugod več kakor pri nas. Predniki naši so torej bili vzorni častivci Marijini. Naša naloga je, da jih zvesto posnemamo in da v tem oziru še napredujemo. Naj svet ve vsepovsod, da slovenski narod je in ostane Marijin narod.

Kako še bolj utrdimo in razširimo češčenje Marijino med slovenskim narodom? Da to dosežemo, bo treba pogledati v preteklost, kaj nas ona uči, in treba bo napraviti načrte za bodočnost. Dovolite, da v tem oziru podam nekaj misli in nasvetov.

1. Predvsem nam je treba statistike (pregleda) o Marijinih cerkvah, zlasti pa o Marijinih božjih potih na Slovenskem. Naj se sestavi o vsaki Marijini božji poti opis, ki naj povzame že obstoječe opise, pa tudi vse, kar je znanega med ljudstvom o božji poti. Take knjižice bodo močno pospeševale Marijino češčenje in pomagale ohranjevati, kar že imamo. Na podlagi posameznih raziskav naj se sčasoma iz-

da »Marijanska Slovenija«, knjiga, ki bo vsebovala opis vseh Marijinih cerkev na Slovenskem, posebno pa natančen opis Marijinih božjih potov ob enem z njih slikami. Ta knjiga bo vsakomur najlepši dokaz, kako so naši predniki ljubili v dejanju Marijo. Dandanes še komaj ohranjujemo, kar so oni ustvarili.

2. Treba bo zbrati naše Marijino slovstvo. Kaj zanimiv prinos k zgodovini češčenja Marijinega med nami bodo spisi o Mariji v našem slovstvu iz raznih dob, bodo naše sloveče Marijine pesmi, po besedilu in napevih. Koliko imamo lepih Marijinih pesmi, ki so znane le tu in tam, koliko ganljivih melodij tudi malo poznanih! Zlasti veliko jih je nastalo pod vplivom Riharjevim. So tudi najlepše, ker so vzete narodu iz srca. Vse to bo treba zbrati.

3. Treba bo zbrati vse spomenike in spominke Marijinega češčenja med nami iz prejšnjih stoletij, da se ne poizgube. Naši škofijski muzeji pa jih naj hranijo v posebnih oddelkih.

4. Opišejo se naj vse Marijine pobožnosti, ki so bile od nekdanj v navadi med slovenskim narodom, ravno tako vse bratovščine in družbe, ki so v preteklih stoletjih najbolj pospeševale med Slovenci slavo in češčenje Marijino.

Tako se bomo ob zgodovinskih spominih znova vneli za Marijo. Gorečnost naših prednikov nam bo mogočen nagib, da ne zaostanemo za njimi in naše bodoče delo nam bo mogoče s tem večjim navdušenjem izvrševati.

5. Splošno se priznava: Najbolj pospešujejo Marijino češčenje Marijine bratovščine, zlasti pa Marijine družbe. Doseči moramo, da ga ne bo vernega Slovenca, ne Slovenke, ki bi ne bil ud vsaj ene Marijine bratovščine ali družbe. Marijine družbe pa se še morajo bolj razširiti po vseh slovenskih škofijah. Vodstvo družb in družbeno delo naj bi se po vsem Sloven-

skem izvrševalo enotno. V tem oziru je ljubljanska škofija vzorno urejena. Imela je že 4 shode družbenih voditeljev, ima škofijskega voditelja in dekanijske voditelje Marijinih družb. Da zavlada po vseh slovenskih škofijah edinost glede marijanskih kongregacij, to naj dožene prepotrebni I. shod družbenih voditeljev Marijinih družb vseh slovenskih škofij, ki se naj priredi kakor hitro bo mogoče.

6. Naša izvencerkvena mladinska organizacija mora vedno ostati v najtesnejši zvezi z organizacijo Marijinih družb. Zunanje prireditve naj se združujejo s prireditvami Marijinih družb v cerkvi. Tako se bo v mladem rodu vkoreninil pravi duh Marijin in se bo razcvetelo vzorno življenje in apostolsko delovanje po zgledu Marijinem.

7. Naša romanja k Marijinim božjim potom moramo lepo urediti. So stara božja pota, ki se vedno bolj opuščajo. Poživimo jih in ohranimo, kar je mogoče. Bog nas v resnici ima rad. Sredi slovenske zemlje nam je ustvaril versko središče, da si lepšega nismo mogli želeli. To je Marija Pomagajna Brezja h. Poleg pokrajinskih božjih potov obmejni Slovenci najrajši obiskujemo Brezje. Slovenci na Kranjskem pa naj bi radi pohiteli večkrat na naše meje. Tu bi rad priporočil posebno Gospo Sveto na Koroškem. Gospa Sveta je mati vseh naših Marijinih božjih potov. Kako veličastna je ta romarska cerkev, kako nad vse zanimivi mnogi zgodovinski spomeniki v cerkvi in zunaj cerkve! Posvetimo torej tej staročastitljivi božji poti v bodoče več pozornosti kot zibelki Marijinega češčenja med nami.

8. Vse te nasvete bo najložje izvršil in najlepše uredil ter Marijino češčenje med nami najmogočnejše pospešil I. slovenski marijanski kongres. On bo jasna priča, da nismo Slovenci zastoj pohiteli v Solnograd. Misel o slovenskem marijanskem kongresu po-

nesimo s seboj v domovino, naše prevzvišene nadpastirje pa najspoštljiveje prosimo, da nam ga oskrbe. Slovenski marijanski kongres bo najprimernejši izraz naše vzorne zvestobe in udanosti do Brezmadežne.

Naj bodo in naj ostanejo vedno resnične besede:

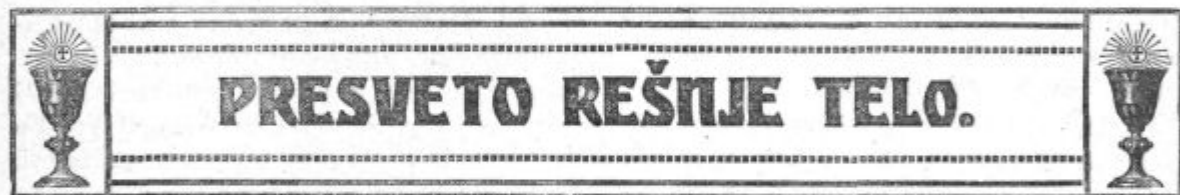
Nad tisoč let smo Tvoji, o Marija,
Ti naša si najdražja last,
Ti naša si in boš največja slava,
Ves naš ponos, vsa naša čast!

Kdaj bo konec te praznovernosti!

Ravnokar se zopet močno razširja po mestu in po deželi neka praznovernost. Döpisnice se pišejo na vse strani, na katerih je pisana neka kratka pa spačena molitev, zraven pa naročilo: »Ta molitev vam je poslana s prošnjo, da jo širite. Prosim, storite tako: Razpišite po 9 dni zaporedoma po 1 karto ali listek, tako, da ne boste nič prenehali 9 dni. Pazite, kaj se bo zgodilo 9. dan! Pravijo, da doleti tistega veliko veselje, kdor to naredi.

Ko to pišete, si želite, kar vam je na svetu najljubšega in to se vam bo zgodilo. Listka ne smete nič podpisati. Prosim, ne pretrgajte verige!»

Tako to pismo. Mi pa mislimo, da bi bilo že čas, da prenehajo za vselej take neslanosti! Da je še vedno toliko praznovernja med ljudmi! Poučite, prosimo, nevedne, da je treba verovati, kar uči katoliška cerkev, ne pa takih praznih obljub.

51. poročilo o delovanju bratovščine presv. Reš. Telesa v ljubljanski škofiji.

Zopet je leto minulo, zopet poročamo o delovanju bratovščine presv. R. Telesa in češčenju tega presvetega Zakramenta.

Kadar se spomladi narava v svoji lepoti zbudi, kadar se polje in travniki ogrnejo z zeleno odejo in se čaše cvetlic v solnčni svetlobi razgrinjajo v živih, prelepih barvah, kadar se krilatí pevci oglasijo po gozdu in po vrtovih, — kako je vse to lepo! Pri vsi tí lepoti pa se človeku vendar vriva otožna misel, da bo vsa ta lepota trajala le malo mescev in prelepa pomlad bo zopet padla v grob. Le malo mescev. in vsa ta lepota bo mi-

nula, prišla bo zima in zagrnila bo vso krasoto v svojo mrzlo odejo.

Le malo mescev! — In kar se v kolobaru enega leta ponavlja v naravi, to se pojavlja v krogu življenja človekovega. Kakó hitro mine pomlad življenja! Ali bomo mi, ki sedaj živimo, videli še prihodnjo pomlad v naravi, se je veselili? Ali bo morebiti prihodnja pomlad z zeleno odejo pokrivala naš grob? Tega ne vemo. Modra previdnost božja nam je vse to prikrla.

Ne vemo! To pa vemo, da bo prišel čas, ko ne bo več pomladi za nas, ko bomo počivali v mrzli postelji matere zem-

lje, ne bomo več slišali petja ptic, ki bodo žvrgolele nad našim grobom. Pri takem premišljevanju se nas hoče polastiti neka otožnost. Človek se zelo oklepa svojega življenja, tudi če mu nudi več trnja kakor cvetlic, če je tudi bolan in nadložen.

Koliko žrtvuje človek, da si življenje podaljša vsaj za nekaj let ali mescev ali vsaj nekaj dni! Ni jih skrb nobenega denarja, radi trpé najhujše bolečine, dajo si odrezati cele ude, samo da si podaljšajo življenje za nekaj tednov. Slednjič morajo vendarle umreti.

Vse to premišljevanje je nekako otožno, pa iz vse te otožnosti nam prisije prijazna svetloba iz večnosti, iz Jezusovih besedi: »Jaz sem življenje!« Naše življenje ni končano v hladni postelji v grobu, naše življenje ni končano, ako prihodnja pomlad cvetlice siplje na naš grob: onkraj groba cvete nova pomlad, pomlad, za katero ne bo več zime, pomlad večno trajajoča.

»Jaz sem vstajenje in življenje,« pravi Jezus. »Kdor v me veruje, bo živel, četudi umrje.« »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.« To je velika in tolažbe polna obljuba. Zakrament presvetega Rešnjega Telesa nam je poročstvo, da bo kdaj naše telo vstalo iz groba in večno živelo. Naše umrljivo in trohljivo, slabotno, boleznin in trpljenju podvrženo telo bo vstalo neumrljivo, podobno častitljivemu telesu Gospodovemu.

Kadar pristopiš k sv. obhajilu, ti mašnik govori prelepe besede: Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa obvaruj tvojo dušo v večno življenje! Da, Jezusovo presveto Telo ohrani najprej tvoji duši življenje milosti: okrepečuje tvojo dušo v dobrem in ji pomaga k vedno večji popolnosti. Pa Jezusovo preljubeznivo Srce stori še več — pri sv. obhajilu položi v tvoje telo kal neumrljivosti, ki bo dan vstajenja krasno vzraslo in se razvilo v večno življenje.

Telo, kakršno je zdaj, obtežuje dušo in jo napeljuje storiti kaj takega, kar ji

je škodljivo. Mnogokrat nagiba dušo k nevolji, nepotrpežljivosti, jezi, neizmernosti, nečistosti. Duša, ki bi rada Bogu služila, se mora vedno bojevati s telesom in ga krotiti. Pravzaprav bi moralo telo biti le služabnik duše, pa je mnogokrat jako len in uporen hlapec in zadržuje dušo, da ne more storiti, kar bi morala. Radi tega je že marsikdo rekel, da bi rad umrl, da bi bil rešen mnogokrat nesrečnih bojev med dušo in telesom. Tudi sv. apostol Pavel je vzdihoval: »Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti!« Da, kdo pa? Sveti Pavel ga je našel in ves vesel piše: »Milost Božja po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.«

Jezus Kristus stori naše telo tako, kakršno bi moralo biti, on ga stori ubogljivega služabnika duše, in šele tedaj, kadar bo tvoje telo novo, lepo čisto, sveto in vredno večnega veselja, tedaj šele bo Jezusova ljubezen zadovoljna.

Pridimo torej k Jezusu, prejemajmo ga v presvetem Zakramentu prav pogosto, da bo duša naša okrepečana v boju sedanjega življenja in da po tem boju doseže večno življenje. Pridimo, molimo ga prav pogosto v tabernakeljnu pričujočega, da si sprosimo njegove ljubezni, njegove pomoči. Pridimo in molimo ga, pa prav pobožno, ne samo z jezikom, marveč v duhu in v resnici, da bo tudi srce vedelo, kaj jezik govori. Morebiti bi se na marsikoga moglo obračati očitjanje Gospodovo: To ljudstvo me časti z ustnicami, s procesijami, s kadilom in gorečimi svečami, toda goreča svetilka ljubezni je v srcu mnogih ugasnila ali le še prav slabo brli. Prava notranja ljubezen do presvetega Zakramenta se še vendar pri mnogih pogreša, molitev je premnogokrat le zunanja, Bog pa zahteva naše srce, zahteva molivcev v duhu in resnici. Lepo bi bilo, da bi se število častivcev presvetega Zakramenta pomnožilo, pa še lepše bo, če bodo vsi častivci prav pobožno, v duhu in resnici molili. To bi bil najlepši napredek v naši

prelepi bratovščini. Ko bi Jezusa pred sv. Rešnjim Telesom prav v duhu prosili za njegov blagoslov, za dušno in telesno zdravje, ko bi ga s pravo srčno pobožnostjo prejimali, potem bi iz njegovega presvetega Srca prihajala

moč, ki vse ozdravi, vse okrepča, vse posveti, vse, ki ga obiskujejo v tabernakelju, ga prejema v sv. obhajilu. Pridite, molimo ga v duhu in resnici, prejema ga pobožno in — razsvetljeni, okrepečani, rešeni bomo! (Konec prih.)

Ena hostija je zame...

Božji sen na zemljo lega,
nočni mrak oltar ovija,
večna luč zlati podobo,
ž nje smehlja se mi Marija
in mi dé:

»Blagor tebi, ótrok moj!
Ena hostija je zate,
tebe čaka, misli nate
Jezus tvoj.«

Tiha noč z nevidnim prstom
sence po oltarju riše,
večna luč pa z zlatim žarom
jasno in razločno piše
vanje to:

»Blagor, blagor je s teboj!
Ena hostija je zate,
tebe čaka, misli nate
Jezus tvoj.«

Roža je oko odprla,
občuduje me in gleda,
in iz njene čiste krone
ena prikipi beseda
v tiho noč:

»Blagoslov je nad teboj!
Ena hostija je zate,
tebe čaka, misli nate
Jezus tvoj.«

Ena hostija je zame . . .
zlat ciborij jo oklepa . . .
Ko bi bila moja duša
kot ciborij čista, lepa
za Boga!
Móli z mano zemlje krog!
Ena hostija je zame,
ko se jutri zarja vname,
pride Bog . . .

S. Elizabeta.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

IX.

Pred poroko.

Šest mesecev po Osolnikovi smrti sta bila Češminov Lovro in Osolnikova Anica na oklicih. Pograjčeva Pavla je slišala te oklice, a ni bila kar nič vznemirjena v svojem srcu. Bilo ji je, kakor da se je nanznanila dražba kake reči, za katero ni ona imela prav nobenega zanimanja.

Čas, ki vse prinese in vse spet vzame in vse izpreminja, je izpremenil tudi Pavlino srce. Za mnoge reči prešerne mladosti ni imela več nobenega veselja, pa tudi hrepenela ni po njih. Celo nedolžna razvedrila je niso več veselila in le malo je marala zanje. Bilo ji je, kakor

da je kdo vse njene steze natrosil s trnjem. Nikamor se ni prav upala. Družba borovskih deklet jo je le redkokdaj videla v svoji sredi v nedeljskih popoldnevih, ko so se zbirala na koncu sela pod Sadarjevim orehom.

Pač pa ji je bila draga cerkev in družba Marijina, v kateri je že bivala nekaj časa. Nad Pograjčevo Pavlo so se izpolnile svetopisemske besede: »Zadnji bodo prvi.«

Zadnja izmed borovskih deklet je vstopila v družbo in bila je malodane najboljše med njimi. Osolnikova Anica jo je še presegala, a tej je sedaj odvetela blažena mladost v Marijini družbi.

Včasih v nedeljo popoldan si lahko videl Pavlo, kako je tiho prišla v cerkev pomolit pred Marijin oltar. Tam zunaj so se razlegali živahni glasovi borovskega nedeljskega veselja. Slišal si cvrčanje drznega srakoperja in krotko pesem drobne penice. Slišal si glasno piščalko Češminovega pastirja na zelenem pašniku in ubrano petje borovskih deklet. Vsi glasovi borovskega veselja so s tihim odmevom odmevali v cerkvi sv. Ambrozija, ali v srcu Pograjčeve Pavle ni odmeval nobeden.

borovska duhovna Matí, samo jeze, nevolje in maščevanja ne.

Borovci niso bili taki. Znano je bilo o njih, če si jim enkrat prišel v nemilost, je prišlo odpuščanje šele čez sedem let, čeprav si takoj zaprosil zanje.

Pavla je to vedela, zavoljo tega se ni dosti brigala za vso borovsko družbo. Res je bila včasih Pavla vesela, tudi na vso moč vesela in živahna. Kaj hudega seveda ni bilo, a Borovci ji tega še sedaj niso odpustili in pozabili. Pri Borovcih si moral biti ali vedno dober, ali vedno pre-

Marijin studenec v Nazaretu.

Mirno je klečala v klopi in molila. Včasih pa se je zamislila in zagledala v kip brezmadežne Device, ki se je dvigala v oltarju pred njo. Kakor bi hotela brati z Marijinega obličja, je-li zadovoljna s Pavlo ali ne. Ali poteze na Marijinem obličju so bile vedno ene in iste. Vedno enako mile in ljubeznive. Če bi se vse na Borovju izpremenilo, obličje Marijino je ostalo isto, kakor preje. Kdor je s težkim grehom obložen pokleknil pred Njen oltar, ga je Devica milostno gledala s prestola, ravno tako kakor onega, ki se je s čisto dušo zatekel k Njej. Vse ie poznala

šern, če si hotel imeti veljavo pri njih, le predrugačiti se nisi smel. »Kakor je komu dano že v zibelji, tak naj bo«, so rekli ti mrzli Borovci.

Pavla pa je bila v zadnjih časih taka, kakor je hotela milost in volja božja.

Predzadnjo nedeljo pred Češminovo poroko sta se Anica in Pavla srečali na pragu domače cerkve. Bilo je popoldne, Pavla je ravnokar odhajala, Anica pa prihajala.

»Počakaj, Pavla,« jo je nagovorila Anica, »par očenašev in se vrnem.«

»Počakam!« je rekla Pavla in počasi stopila za Anico nazaj v cerkev. Sedla je v zadnjo klopo.

Anica pa je pokleknila pred Marijin oltar in zaihtela vročo molitev. A ni mogla zbrano moliti. Druge misli so jo posili motile.

»Moj Bog, kako je to prišlo, da sem nevesta. Kamor me je najmanj gnalo srce, tja moram iti. Božja volja, pravijo mati. Tako je tudi prav, so zatrдили gospod župnik. Dobro dekle, dobra žena, dobra mati. Ali misliš, da je zakon samo za neumnice? Tako so jo prašali . . .«

Čez par hipov je Anica zopet zašepetala novo molitev. Ali zopet so prišle nepoklicane misli in so ji prepredle vso molitev, kakor na polju predenec lepo zeleno deteljo.

»Škoda, da Pavla ne more biti moja družica. Kako je sedaj dobra, boljša, mnogo boljša, kakor včasih. Kako prijetno življenje sva imele zadnje mesce. Jaz sem razumela Pavlo, ona pa mene. Česar nisem mogla razodeti nobeni, to sem razodela Pavli. O samostanu sva govorili kakor o dobrem bratu, ki ga ne bodeva videli nikoli. Pavla se je vsa izpremenila. Ali svet ne more verjeti, da bi bila ta izprememba resnična. Jaz pa vem, da je tako . . . Ali kam sem zopet zašla? Moliti bi morala, pa brodim s svojimi misli drugod.«

In zopet je molila. To pot se ji je posrečilo. Ali ko je odmolila, se je prikradla, kdove kako in kdove zakaj, tiha solza v oko in kanila je po licu prav v onem hipu, ko se je obrnila, da gre iz cerkve.

Pavla je pristopila k njej iz klopi in jo nagovorila šepetaje:

»Zakaj pa jočeš?«

»Saj veš, nevesta sem . . .«

Stopili sta iz cerkve. Anica bi bila najraje jokala naprej, Pavla pa tudi ni vedela, kje naj bi bila začela pogovor.

Molk je prekinila Anica.

»Veš, kaj sem mislila, Pavla?«

»No, kaj?«

»Kako se vse izpreminja in kako vse te izpremembe vodi Bog in nihče drugi, sicer se ne bi vse tako čudovito izpreminjalo.«

»Prav praviš, Anica. To čutim in spoznam jaz sama nad seboj.«

»Ravno nad teboj, Pavla, se je v enem letu mnogo čudovito izpremenilo.«

»Pred letom dni bi morala biti jaz nevesta onemu, ki si mu danes ti. Bodi srečna z njim, kakor sem jaz danes srečna brez njega. Moram reči, da je Bog vodil moje srce, sicer ne vem, kako bi mogla s tolikim mirom gledati sedanje izpremembe.«

»Žal mi je, da mi ne moreš biti družica«, je presukala Anica besedo nekoliko drugače.

»Zakaj ti bo žal?«

»Poleg tebe bi lažje prestala tiste ženitovanjske ure.«

»Naglo bodo minule, Anica, tudi tako.«

»Naj le minejo. Da bi že skoraj minule!«

»In potem začneš novo življenje.«

»Bojim se ga že kar naprej.«

»Prav je, Anica, da se ga bojiš. To je znamenje, da je Bog s teboj, ker stopaš s svetim strahom v novi stan.«

»S strahom in skrbjo, ki je ne bo nemara nikoli konca.«

»Enkrat pač!«

»Ti pa boš živela naprej vesele dni vesele mladosti.«

»In k tebi bom hodila in ti pravila o njih, da boš pozabila svoje skrbi, če jih bo res toliko.«

»Seveda boš morala priti k nam, pa še mnogokrat.«

»Ah, kaj sem rekla, Anica! Ne bo me ne k Češminovim, nikoli me ne bo. Ti prideš k nam, ti!«

Prišle sta od cerkve daleč tja do bukovne meje. Postali sta z nogo in z besedo. Nemara, da stoji kdo za mejo, pa bi vse slišal, ko so ti ljudje tako radovedni na vsako besedo, ki jo izpregovori nova nevesta.

»Hi-ji-hu! — Hu-ji-ho-ho!«

Res tam za mejo je pasel čredo Češminov pastir.

»Hi-ji-ho! Hi-ji-ho-ho!«

Vriskal je piskal in pel, da je bilo celo Borovje polno njegovih glasov. Vse ga je poznalo, najbolj pa njegova čreda.

»Dimka-a-a-a, naza-a-aj! Dima-a-a!«

Čreda je bila vajena njegovega vpitja, ni se dosti zmenila zanj. Pa je prijel palico in tekel za dimko in pritekkel prav do meje, kjer sta stali Anica in Pavla.

Žival se je zagnala z rogovi v mejo, tako, da sta dekleti v strahu odskočili od meje. Tedaj ju je zagledal pastir.

»Aha, skrivnosti« je s širokimi usti zazijal pred njima.

»Aha, že vem! Lovro pa Anica, pa Pavla. Aha, že vem.«

Odpodil je dimko od meje in odvriskal na sredo pašnika.

»Hi-ji-ho! Aha, že vem!« je ponovil še trikrat.

Dekleti pa sta se smejali za njim.

(Se nadaljuje.)

Marijinemu Srcu.

(Za praznik M. Srca, 28. avgusta.)

Srce tvoje, o Marija,
je izvor ljubezni svete,
ljubi nas, za nas utriplje,
vabi k sebi duše vnete.

Tvoje srce, srce sveto,
greha nikdar ni poznalo,
iz ljubezni do človeštva
v žrtev se je darovalo.

V njem je večni Bog prebival,
predno je za nas umrl,
vanj izlil je vse dobrote
in zemljanom ga odprl.

Srce tvoje, o Marija,
večnih milosti je shramba,
globočina vse tolažbe,
v boju z grehom močna bramba.

O, vнемaj srca naša,
da navdušena gorijo
v tvojo čast, v proslavo zate
neprenehoma žarijo.

V svoje srce nas zakleni,
sebi zveste nas ohrani,
da Ti bomo v večni slavi
pevali sinovi vdani!

J. U. Limbarski.

Blaženi Ludovik Grinjon Montfortski, velik apostol in oznanovavec slave Marijine.

3. Čednosti blaženega.

Kako vsestransko in vneto je deloval bl. Grinjon v večjo čast božjo, proslavo svoje nebeške Matere ter za izveličanje duš, smo s površnimi potezami opisali v zadnjih dveh »Bogoljubovih« številkah. Že iz tega tako bogatega delovanja blaženega Grinjona se nam odsvitajo njegove junaške čednosti in duševne prednosti. Vendar si hočemo — v naš pouk — podrobneje ogledati čednostno življenje velikega apostola.

Pred vsem ga je dičila globoka ponižnost, ki je podlaga vsem drugim čedno-

stim. Četudi — kakor trdijo njegovi sovrstniki — ni nikdar izgubil krstne nedolžnosti in je toliko dobrega storil, se je vendar štel za največjega grešnika. O sebi je mislil, da ne stori prav nič dobrega. Ako je v nepremišljenosti storil kako napako, se je sklonil z obrazom do tal ter je pogostokrat tako sklonjen ostal po cele pol ure. »Ako me je blaženi Ludovik po večerni molitvi našel samega«, — piše njegov tovariš — »je pokleknil pred mene, se obtožil svojih napak . . . to je pa storil s tako ganljivimi besedami, da bi moral imeti Faraonovo srce, ako bi ne bilo ga-

njeno. Nato je poprosil za kako zelo poniževalno pokoro tako srčno, da sem mu moral ustreči.« Sploh se ni nikoli čutil dovolj ponižanega. Najbolj srečen je bil takrat, ako so ga poniževali ali mu v obraz govorili najhujša žaljenja, katera je najraje poslušal kleče.

Ponižnosti družici na blaženem sta bili neprestana spokornost in čudovita ljubezen do križa. Počitka si je privoščil kaj malo. Neumorno je delal do 11. ure zvečer ali do polnoči; ob 4. uri zjutraj je bil že zopet na nogah. Na postelji ni spal nikdar, temveč le na golih tleh ali na slamni. Pa še med trdim in kratkim počitkom je vstajal — tudi v hudem mrazu — ter je kaznoval svoje nedolžno telo z ostrimi pokorili. Njegov tovariš pripoveduje: »Mnogokrat sem slišal blaženega ponoči, kako se je bičal ter med tem zdihoval: O, Gospod, odpusti mojim sovražnikom; ne prištevaj jim tega, kar proti meni govore ali delajo! O, Gospod, reši vse grešnike te župnije; kaznuj mene, tepi me, kolikor hočeš, saj to zaslužim; toda prosim te, tem prizanesi!« Noč in dan je nosil na prsih železno bodeče srce, ki ga je vedno zbadalo ter mu delalo hude bolečine. Prepasoval se je s spokornim pasom; na rokah je nosil nenavaden kinč — trdo sklenjene zapestnice z železnimi bodicami.

In njegova naravnost čudovita ljubezen do križa! Kdo bi jo mogel umeti? Poglejmo le v par pisem njegovih! Svoji sestri je pisal tako-le: »Čutim, da prosiš zame ubogega grešnika pri Bogu božje modrosti, do katere naj pridem po križu, poniževanju in revščini. Pogum, moja draga sestra, pogum! Jaz sem ti neskončno hvaležen; saj čutim moč tvoje molitve, ker sem bolj kot kdaj ubog, križan in ponižan. Ljudje in hudobni duhovi mi v tem velikem pariškem mestu pripravljajo nad vse ljubko in sladko vojsko. Naj me le obrekujejo, naj me zasramujejo, naj trgajo moje dobro ime, naj me vržejo v ječo! O, kako dragocena so ta darila! Kako sladka je ta jed, kako vabljiva je ta velikost! To je spremstvo božje modrosti,

s katerim pride v hišo onih, pri katerih hoče bivati. O, kdaj bom to ljubeznivo, pa tako nepoznano modrost našel? Kdaj se bo pri meni nastanila? . . . O, kdo mi bo dal jesti od tega kruha spoznanja, s katerim ona hrani velike duše? Kdo mi bo dal piti iz tega keliha, s katerim napaja svoje služabnike? Ah, kdaj bom svetu križan in zanj zgubljen? . . . O, prosi, zdihuj in izposluj mi to božjo modrost . . .!« V drugem listu je pisal svoji sestri tako: »Naj živi Jezus, naj živi njegov križ! . . . Vedno sem na trnju, vedno na bodečem kamenju. Sem kakor žoga pri igri; ako jo vržejo od ene strani, jo z neusmiljenim udarcem poženo na drugo stran, to je usoda ubogega grešnika. Tako se mi godi brez prestanka že 13 let . . . In vendar, draga sestra, hvali zame Boga; kajti zadovoljen in srečen sem pri vsem svojem trpljenju, in jaz mislim, da zame na svetu ni nič tako sladkega, kakor najgorenjši križ, ako je pomočen v kri križanega Jezusa in v srce njegove najsvetejše Matere. Toda križ ne dela samo veselja mojemu srcu, ampak prinaša mnogo dobička. Jaz nisem nikdar toliko ljudi spreobrnil, kakor po najhujših poniževanjih in krivicah. Pogum, moja draga sestra, nosimo svoje križe z božjo pomočjo in nič ne tožimo, nič ne mrmrajmo, nič si jih ne polajšujemo, nič se ne izgovarjamo! . . .« Tako more pisati le velik svetnik!

Iskreno je blaženi Grinjon ljubil uboge, trpeče in zapuščene. Sodobni pisatelj piše: »Cel dan je pridigoval, spovedoval, podučeval, tako, da je nase pozabil. Zvečer pa, ako je šel iz cerkve, ga je obsula množica revežev; ž njimi je občeval kot z najtesnejšimi prijatelji; bil je med njimi kot oče. Hiša vkateri je stanoval, je bila manj njegova, kakor revežev. S tem se je odpočil od dela, da jim je snažil obleko, delil miloščino, jim stregel pri mizi, jih objemal ter jim poljubljal noge. Bolnike je nosil na rokah. Pri obedu je hotel imeti poleg sebe ubožca in je zato najraje izbral takega, ki je bil najbolj zoperu. Preskrboval je ubogim hrane, mnogokrat

na čudovit način, opirajoč se edino le na božjo previdnost. Zbiral je pobožne osebe ter jih strnil v društva, da bi tem uspešnejše s skupnimi močmi podpirali uboge in siromake. Bog je večkrat na očiten način pomagal blaženemu pri tem blagem delovanju. Nekoč je prišlo k njemu krog 100 ubožcev; oskrbnica njegova pa je imela juhe samo za 12 oseb. Grinjon ukaže nositi na mizo; juhe je bilo več kot dosti. Če je pa blaženi tako vneto skrbel za telesni blagor zapuščenih, je še tem gorečnejše deloval za njihovo dušno izveličanje. Svaril jih je, učil, priganjal jih k molitvi in prejemanju sv. zakramentov. Od kod pa ta izredna ljubezen do ubogih? Pojasni nam jo blaženi sam v pesni, ki jo je poslal sestram božje modrosti: »O, hčere modrosti, pomagajte ubogim, trpečim, žalostnim, pohabljenim, zavrženim; najbolj vas morajo ganiti tisti, katere zavrze svet. Ljubiti moramo Boga, ki skrit v bližnjem!«

Ravno ta ljubezen do Boga je podžigala v srcu blaženega Grinjona tisto neutešljivo ljubezen do neumrjočih duš, katere mrtvo pero opisati ne more. V delu za duše je bil naravnost neutrudljiv; zanje je žrtvoval vse svoje dušne in telesne moči, da, celo svoje življenje do zadnjega diha. Če se je šlo za dušni blagor, ni blaženi poznal nobenih ozirov, najmanj pa še kakega strahu pred ljudmi. Nekoč so se pri igri sprli. Ko blaženi to vidi, v svoji gorečnosti prevrne igralno mizo. Igralci ga vržejo na tla, ga sujejo, mu žugajo z meči. Grinjon vpraša: »Koliko stane miza?« Igralci: 50 frankov. Grinjon odgovori: »Ne le 50 frankov, ampak vso kri iz žil bi dal, ko bi s tem mogel zabraniti take igre.« Prišel je ob drugi priliki svariti v neko nerodno hišo; to svarjenje razjari navzočega možaka tako, da zgrabi meč ter ga neljubemu svarilcu nastavi na prsi, hoteč ga prebosti. Toda Grinjon reče neustrašeno: »Ako me umorite, vam rad odpustim, toda le pod pogojem, da vas moja smrt spreobrne; kajti, jaz ljubim bolj izveličanje vaše duše, kakor tisoč

svojih življenj!« Pri tem delu za izveličanje duš sa ga podpirale njegova izredna nadarjenost in visoka izobraženost. Bil je Grinjon izvrsten risar in slikar; razumel se je na zidarstvo, kar mu je zelo koristilo v poznejših letih življenja. Bil je pa tudi naš blaženi zelo nadarjen pesnik z visokim pesniškim poletom. Njegove pesni so našli odmev v duši ljudstva; ž njimi je mnogo pospeševal svoje misijonsko delovanje; naučil je ljudi te pesni peti, da so tembolj pomnili sklepov, ki so jih storili za časa sv. misijona. Bil je blaženi tudi mogočen pridigar. Pridig ni pisal. Njegove temeljite študije in premišljevalna molitev so ga vsposobile, da je o vsaki verski ali nravni tvarini znal pretresljivo govoriti. Kar je pridigoval, je zbral v poljudne popevke in kitice, katerih višek je stremil k večji ljubezni do Jezusa in Marije. Najraje je končaval svoje pesni z vzklikom: »Dieu seul!« (Edino! Bog!)

Da! Edino le Bog, ta misel je bila zvezda vodnica blaženega Grinjona v vsem in povsodi. Podelil mu je Bog dar molitve in premišljevanja v visoki meri. Že od mladih nog je rad mislil na Boga in govoril o Bogu in božjih stvarih. Premolil je po cele ure klečé, nepremično, kakor v zamaknjenosti. Kaj nerad je zapustil molitev, ta sladki pokoj v Bogu, ter svoje razgovore z Marijo, ako je n. pr. moral iti k obedu. Po kratkem obedu se je vnovič vtopil v molitev. Kot potujoč misijonar je navadno hodil odkrit iz spoštovanja do božje pričujočnosti, ozrl se je večkrat proti nebu, v roki je držal križ in kip preblazene Device. Ako ga je peljala pot mimo cerkve, v kateri je bilo hranjeno sv. Rešnje Telo, je vselej iskreno pozdravil svojega ljubega Zveličarja; stopil je v cerkev; ako pa mu čas ni dopuščal, je pa pokleknil na obe kolena pri velikih vratih. Kjer je maševal, ga je ljudstvo z začudenjem opazovalo, ker se jim je dozdevalo, da vidijo angela pri oltarju. Iz dna svoje duše je ljubil Križanega in sv. križ, katero znamenje izveliča-

nja je vneto slavil v pridigah in pesnih. Po končanem misijonu v Pont-Chateau je zgradil ondi mogočno kalvarsko goro, ki je bila podobna kalvarski gori v Jeruzalemu; pri tej zgradbi je delalo na stotine delavcev od daleč in blizu celih 15 mesecev; pri delu so molili in prepevali svete pesmi.

In notranje življenje blaženega Grinjona? Živel je le v Jezusu in Mariji. Nekoč je rekel svojemu prijatelju Blainu, da sta Jezus in Marija vedno navzoča na dnu njegove duše. Te besede so bile uganjka za gospoda Blaina, ki si jih ni znal razložiti. Životopisec Grinjonov jih pa razloži, »da je došel blaženi do stalne posesti božje modrosti, ki je Jezus Kristus sam; ta je živel in vladal v njem v duhu svoje svetosti, s polnostjo svojih darin, s popolnostjo svojih potov, z resnico svojih čednosti, z vsemi svojimi skrivnostmi. Veliko in čudotvorno sredstvo pa, po katerem je došel do tako tesne zveze z Jezusom, je bila Marija, kateri se je neomejeno izročil. Reči moramo, da je bila ljubezen Grinjonova do Marije naravnost občudovanja vredna. Če je bila ta ljubezen velika že v otroku Ludoviku, je pa neprimerno hitro naraščala z leti. Že kot dijak je prečital vse znane knjige in razprave o Materi božji. Iz Marije, »sedeža modrosti«, je črpal vso vednost in znanost. Presrečen je bil takrat, ko je mogel govoriti o slavi Marijini. Kinčal je z veseljem Marijine oltarje, opeval je sveto Devico v pesnih, njena božja pota je rad obiskoval. Mariji v roke je položil obljubo vednega devišstva. Njej v čast je zidal cerkve in kapele. Misijonske šadove je skušal utrditi s pobožnostmi do Marije. Zato je ob sklepih svetih misijonov postavljaj kipe ali slike Marijine na odlične kraje mest in trgov, na hiše in druga plosnja; med ljudi je delil podobe in kipe Marijine. Posebno goreče je priporočal molitev sv. rožnega venca. Še sedaj ga z vneto molijo v onih krajih, kjer je deloval blaženi Grinjon. Ves žar njegove ne-

omenjene ljubezni do Marije pa sije iz njegove »prave pobožnosti do Marije«, kateri se je izročil v popolno last kot »prostovoljen suženj iz ljubezni«. Povsodi, kamor je prišel, je skušal to pravo pobožnost do Marije razširiti in utrditi. »Bog hoče, da naj se njegova sv. Mati dandanes bolj spoznava, bolj ljubi in bolj časti, kot se je to kedaj godilo«, tako je pisal, v ta namen je govoril in deloval vse življenje. Od Marije je tudi upal vse. V nekem pismu je zapisal: »Ni dvoma, da bi bilo z menoj pri kraju, ker sem tako ubog in osamljen, ko bi me presv. Devica ne podpirala . . . Z Marijo pa gre vse lahko; jaz zaupam vanjo, če tudi mi svet in satan grozita in jaz rečem s svetim Bernardom: otročiči, ona je moja največja tolažba, ona je podlaga celega mojega upanja. Po Mariji iščem Jezusa in ga bom našel!«

To neomejeno ljubezen mu je povračevala Marija v bogati meri. Prikazala se mu je večkrat, kakor spričujejo verodostojne priče. Vodila ga je varno s skrbno materinsko roko skozi življenje, da je ohranil krstno nedolžnost ter ostal zvest svoji krstni obljubi do smrti. Blaženi Grinjon se je pogostokrat spominjal krstne obljube ter jo obnavljal; ravno spomin na krstno obljubo je vplival nanj, da je zvesto držal božje zapovedi. To je opomin za nas, da se tudi mi večkrat spomnimo sv. krsta in resno obnovimo krstno obljubo. Stariši in vzgojevalci: Opozarjajte pogostokrat otroke, kaj so postali po svetem krstu in kake svete obljube jih vežejo. Samo tisti je pravi kristjan, ki se zaveda krstne obljube. — Marija ga je proslavila z mnogimi čudeži. Njegovo delovanje v blagor duš je vidno podpirala. Naposled mu je izprosila srečno smrt. In dandanes, ko tako bujno narašča češčenje Marijino, verniki vedno bolj spoznavajo, časte in na pomoč kličejo doslej nepoznanega velikega apostola in služabnika Marijinega — blaženega Ludovika Grinjona Montfortskega.

(Dalje.)

Marija.

(Za praznik Marijinega imena 11. kimovca.)

Polno tolažbe in rajske sladkosti
Tvoje, Marija, je sveto ime,
v dušo nam lije poguma, kreposti,
z rajskimi leki oživlja srce.

Predno je Stvarnik nezmerne svetove
s solnčno svitlobo umetno obdal,
ni še postavil ravnine, bregove, —
Tebe Marija že prej je izbral.

Ko je oblake pripenjal v višavo,
ko je cvetlice na zemljo sadil;
Ti si že bila in zrla v nižavo,
kjer Te bo človek pobožno častil.

Prišla pred solncem si zgodnja danica,
žarke razlila na revno zemljó,
zemlje in raja izbrana Kraljica,
svet in nebesa Ti slavo pojó.

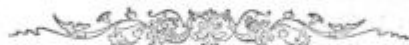
Zvezde so v vencu Ti v čast zažarele,
solnce razlilo je nate svoj žar,
ptice so prvi spev Tebi zapele,
cvetke ovenčale Tebi oltar.

Ti si sovražno moč greha zatrla,
strla temote in pekla oblast,
vrata nam v večne domove odprla,
kjer Ti prepevajo blaženi čast.

V Tvoje okrilje, Marija, hitimo,
kadar nas dušne bridkosti moré,
kadar in trpljenju bolesti trpimo,
upljivo kličemo Tvoje ime.

Bodi nam v slednjem trenutku, Marija,
upanje Tvoje presladko ime,
v smrtnem trenutku, Marija, Marija,
v raj nas popelji na svoje srcé!

J. U. Limbarski.

Viteški red božjega groba.

»Pravoverni« Turčin, ki je bil v svetem mestu Mekí, dobi častni naslov »hadži«, kot romar postane »sorodnik« preroka Mohameda in sme nositi zelen turban (svitek na glavi). Zelen turban se po mestih pogosto vidi, je ponos vsakega »pravovernika«, in vsaj pri slovesnostih ga nosijo najodličnejši možje.

Pa tudi za katoliške jeruzalemske romarje je v tem oziru preskrbljeno. Vsak prejme od vodstva romarske hiše, kjer je prebival, »romarsko spričevalo« kot dragocen spominek. Na podlagi te svedočbe dobi, če plača določeno pristojbino, od frančiškanskega predstojnika (variha Sv. dežele) romarski križec na rdečem traku, katerega lahko s ponosom, da je bil v Jeruzalemu, nosi pri cerkvenih slovesnostih na svojih prsih. Križec iz broná je za navadne romarje, iz srebra za duhovnike in svetno razumništvo, iz zlata za prelate in kneze. Pristojbine so: 15, 25 ali 150 frankov (kron). Frančiškanom je lo podpora iz srca želeti, saj ima samo

njih svetodeželska provincija (kustodija) v Palestini, Širiji, Egiptu, Cipru, Mali Aziji in Carigradu skrbeti za devet samostanov, 47 hospicov, 5 semenišč, 5 manjših kolegijev, 6 lekarn (zastonj za uboge), 19 delavnic, 1 tiskarno, 38 ljudskih šol za dečke, 21 za deklice, 2 sirotišči, 1 gimnazijo (v Aleppo), 500 zavetišč za uboge, 9 za romarje. Svetišč čuvajo 65, imajo 30 farnih cerkvá in 16 podružnic. Vso to ogromno delo opravljajo deloma redovni bratje (513), ostalo pa svetni, plačani od frančiškanov.

Romarski križec je ustanova papeža Leona XIII. Nekdaj samo za romarje, dandanes pa za vse zaslužne katoličane je ustanovljen **viteški red božjega groba**, — starodavno častitljivo odlikovanje. Trditev mnogih starejših pisateljev, da je ta red ustanovil prvi jeruzalemski škof sv. Jakob, in da ga je pospeševala sv. Helena in njen sin car Konstantin Veliki, je neverjetna, neresnična. Brez dvoma je nastal viteški red božjega groba, kakor ostali vi-

teški red templarjev, johanitov i. dr. v časih jeruzalemskih kraljev Bogomira Bujlonskega ali njegovega naslednika Balduina I. († 1118). Razločevali pa so se že v začetku vitezi božjega groba od templarjev in johanitov v tem, da so ti prebivali kot redovniki (s četrto samostansko obljubo: bojovati se z mečem v roki za Kristusovo vero) v posebnih hišah, med tem ko so bili oni raztreseni po celem svetu: plemenitaši, ki so v resnici v Jeruzalemu sprejeli običajni viteški udarec (Ritterschlag).

Zgodovinsko dognano je iz zapiskov vatikanskih, da je neki brat Johannes posređoval pri papežu Aleksandru VI. (1456.), ki je ustno podelil jeruzalemskemu gvardijanu izključno oblast plemenitašem podeljevati ob božjem grobu viteški udarec, katero oblast je kustos frančiškanov, potrjeno po mnogih pisnih poznejših papežev, izvrševal pet stoletij.

Ko je Pij IX. zopet obnovil vsa ta stoletja prazni sedež katoliškega jeruzalemskega patrijarha, prenesel je nanj, imenovavši ga »Velikega mojstra vitezov božjega groba«, tudi oblast imenovati nove viteze. Ali doslej so imeli ti vitezi vsi enako dostojanstvo. Zato je bilo mogoče podeliti to odlikovanje le prav redko, da ni postalo preveč vsakdanje. Na prošnjo patrijarha Valerga je torej Pij IX. s posebnim pismom¹⁾ leta 1868. odločil, naj obstoji viteški red božjega groba iz treh vrst: velikokrižniki, komturji in vitezi. Redovni znak ostane kot doslej: rdeč križ s štirimi malimi zlatimi križci. Redovna obleka je beli plašč z rdečim »jeruzalemskim križem« na desni rami.

Velikokrižniki zamorejo pri posebnih zaslugah za vero in božji grob postati le svetni duhovni in knezi, ministri, zastopniki držav, škofje, generali in

sploh taki, ki že imajo veliki križ kakega drugega reda.

Nekaj let pozneje je dovolil na prošnjo istega patrijarha papež Pij IX., da se sme red podeliti tudi ženskam, o katerih je Leon XIII. s pismom patrijarhu Vincenciju Bracco, z dne 3. avgusta 1888., določil, naj se imenujejo »gospe božjega groba«.

Papež Pij X. je s pismom, dne 3. maja 1907., čast velikega mojstra pridržal sebi in svojim naslednikom, tako da je odslej patrijarh jeruzalemski le namestnik velikega mojstra.

V cerkvi božjega groba, in sicer v stari votlini pod Kalvarijo se hrani še meč prvega jeruzalemskega kralja Bogomira Bujlonskega, kos tenkega zarjavelega železa, s katerim jeruzalemski patrijarh navadno, če so odlikovani pričujoči, podeljuje viteški udarec; če pa odlikovanec ni pričujoč, stopi na njegovo mesto namestnik.

Pristojbine za tri imenovane vrste so: 1000, 2000, 3000 frankov (kron), ki se nikomur ne spregledajo. Zopet moram omeniti: Da so ustanovljene takse, naj se ne zdi nikomur kaj nenavadnega! Saj je, če sem prav obveščen, to pri vseh odlikovanjih! Jeruzalemskemu patrijarhatu pa je ta vir dohodkov še posebej privoščiti. Pred stoletji so hoteli kristjani Turkom siloma odvzeti Sveto deželo. Zato so mnogi šli tja se bojevat: vojščaki, vitezi božjega groba. Drugi premožnejši so poslali na svoje stroške po dva in tri vojake tja. Sedaj tega ni treba, pač pa potrebuje jeruzalemski škof mnogo denarja za vzdrževanje svojih zavodov, malega in velikega semenišča, far (kongrue ni!), duhovščine, pisarne, kapitelja, in kdor mu pri tem denarno pomaga, zasluži si častno ime in viteško odlikovanje!

F. S. Šegula.

¹⁾ „Cum multa sapienter“, z dne 24. jan. 1868.

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Drugi tečaj.

1. Vojska bo!

Ali veš, dragi bogoljub, kaj si dose-
daj pravzaprav delal, če si se kaj ravnal
po tem, kar je naša šola učila? Vežbal si
se, »ekserciral« si! To so bile same vaje
ob mirovnem času, čas miru je bil dose-
daj — če izvzamemo tisto rožmarinovo
bombo! — ali danes ti pa zakličem: Voj-
ska bo! In prav zato sem ti v prvem te-
čaju toliko raznih stvari opisal, da veš
zdaj v tej vojski za orožje prav prijeti in
ga spretno, pridno in uspešno sukati.

Toda kjer je vojska, tam so tudi so-
vražniki. Zoper kakšne sovražnike se boš
pa moral vojskovati v tej vojski, na ka-
terto te danes kličem? Kateri so tisti na-
sprotniki, ki jih moraš užugati, če hočeš,
da te enkrat v nebesih krasí zmagalni
venec, namenjen tistim, ki so na zemlji
dospeli do nebeškega cilja, do popol-
nosti?

Prvi je hudobni duh, ki ga
je sama hudobija, kolikor ga je, in ki bi
rad vsakega človeka pahnil v večno ne-
srečo. In če bi tudi vedel, da te ne bo ni-
koli v pekel strmoglavil: če te le ob eno
višjo stopinjo popolnosti pripravi, pa si
že vesel mane svoje osmojene roke. Čim
višjo stopinjo popolnosti namreč dosežeš,
tem bolj si s to svojo popolnostjo Bogu v
čast in veselje. In hudobni duh tako so-
vraži Boga, da je vesel, če ga more oro-
pati vsaj nekoliko tiste časti, ki Bogu pri-
haja od njegovih stvari.

Ali še na nekaj drugega misli hudo-
ba. On je videl že brez števila duš, ki so
bile dosegle že visoko stopinjo popolno-
sti, in vendar jih je še strmoglavil v gre-
he, v grešne navade in nazadnje v pekel.
Zato bo pa vse poskušal, če se mu more-
biti tudi pri tebi to ne posreči.

Pa zviti je hudobni duh! On zna in
ve že po svoji angeljski naravi več kot
dohtarii celega sveta. In ko je izgubil mi-

lost božjo in nebesa, ni izgubil tudi teh
svojih naravnih darov. In k tem narav-
nim darovom pride še izkušnja tisoč- in
tisočletnega bojevanja s človeškim ro-
dom: res, s premetenim in silnim sovra-
žnikom imamo opraviti!

2. Ali hudobni duh ni sam v tej voj-
ski proti nam. Ko je namreč v raju pah-
nil človeški rod v greh, tedaj je spravil
v svoje suženjstvo s človekom vred tudi
ves svet, ki se ga zdaj v to poslužuje,
da nas ž njim vadi in vabi v svojo pe-
klensko stranko. Res, lep je svet in kar
lepo bi bilo na svetu, da ga ni bil zastrupil — greh. Tako je pa svet le krasna
kita cvetja, pod katero se skriva — stru-
pen pisan gad. O, dragi bogoljub, če se
boš svetu uklanjal, nanj srce navezaval,
ljubil njegove naslade, se bal njegovih
groženj in njegovega zasmeha, mislil in
želel in delal po njegovih načelih, — za-
pomni si: svet piska, kakor se je naučil
od hudobnega duha, ki ga Jezus enkrat
(Jan. 12, 31) imenuje »kneza tega sveta«,
in po njegovi piščalki jih toliko in toliko
pripleše — v pekel, in če že to ne, vsaj do
popolnosti taki nikdar ne pridejo. Svet jih
umaže in zastrupi, da hirajo in hirajo do
smrti. Svet te od vseh strani obdaja,
dragi bogoljub: če ti sveta ne premagaš,
bo gotovo svet tebe!

3. Najhujšega sovražnika pa nosiš
sam v sebi in se imenuje: spríjenost
naše po grehu pokvarjene na-
rave.

Glej, »Bog je ustvaril človeka pra-
vičnega«, pravi sveto pismo (Prid. 7,
30), tako da je bilo vse v njem prav in v
redu. Telo s svojimi zmožnostmi in nag-
njenji je bilo poslušno pameti in prosti
volji, ta dva pa Bogu; in če bi bilo tako
ostalo, bi bil vsak človek kakor lepo
ubrane citre z mnogimi strunami, ki bi
še pa vse lepo viemale med seboi. in živ-

ljenje vsakega človeka z vsemi njegovimi mislimi, željami, besedami in dejanji bi bilo kakor ena sama nebeškolepo ubrana pesem, peta v slavo in čast svetemu troedinemu Bogu. A tu je prišel greh in človek se je s svojo prosto voljo uprl Bogu. In nasledki? Volja človekova je oslabela, pamet zatemnela, in hiravi volji in napol oslepeli pameti se je uprlo telo s svojimi čuti, strastmi in nagnjenji. Najprej so zapili čuti tipa, okusa, vonja, sluha in vida: »Ne več hlapci, ampak gospodje! Zahtevamo, da ti nam služiš! Uživati hočemo, in naj pravi tvoja brljava pamet, kar hoče.«

Teh pet anarhistov je razpostavljenih po zunanosti našega telesa, ali obenem je zahrumelo tudi v srcu, kjer je zakričalo naenkrat kar enajst nihilistinj — po navadi jim pravimo strasti — in reklo: »Ne več me tebi, ampak ti boš nam služil!«

In gorje človeku, ki se da tako premagati, da mu ta sodrga gospodari! Tirajo ga od greha do greha, od manjših do vedno večjih, tako da nesrečnež pada vedno globokeje, dokler se ne prevrne v večni prepad. Ali četudi nas ti sovražniki nimajo tako v oblasti, da bi nas pehali v smrtne grehe: dokler jih mi nimamo popolno v oblasti, nas pa pehajo v brezštevilne male grehe in najraznovrstnejše nepopolnosti in nam nikdar ne dajo priti na pot popolnosti.

Ali sedaj vidiš, da je vojska neizogibna, če hočeš doseči popolnost? A ne boj se! V imenu Gospoda vojskinih trum ti obljubim slavno zmago, če se le hočeš posluževati v prvem tečaju opisanega orožja in se vojskovati, kakor bomo zdaj v drugem tečaju slišali.

Toda pri besedi: Vojska bo! si nekateri tako mislijo, drugi pa tako in tretji zopet po svoje. No, pa pridodajmo tem še četrte in pete, tako da homo imeli pet vrst ljudi, pri katerih ta beseda vselej na drugo struno udari.

Prvi — in teh, mislim, med »Bogoljubovimi« bravci ne bo veliko, ker je

»Bogoljub« takim prepobožen in ker je pobožnost takim neumnost — godrnjajo: »Kaj vojska, vojska? Jaz hočem v miru živeti! Kaj bi se človek ustavljal svojim nagnjenjem in počutkom! Človek sem in človek mora po človeško živeti!« Tako govoré in miré in — bolje rečeno — duše nemirno vest in ko pravijo, da hočejo živeti po svoji človeški naravi — ki je pa taka, da ji mora gospodovati pamet! — se udajajo ali živalskim nagonom ali satanski zlobi. To so sužnji, vklenjeni v verige zgoraj omenjenih sovražnikov, rojeni božji plemiči, odmenjeni za nebeško hrano božjih resnic in božje ljubezni, ki pa zdaj goitno požirajo prst in kalno vodo pozemeljskega uživanja.

Drugi — recimo jim polovičarji — se pa vendarle bojé pekla in imajo toliko ljubezni do sebe in do Boga, da se svojim sovražnikom ne dajo premagati, kedar se gre za smrtne grehe. Toda tudi malim grehom se ustavljati: to se jim zdi pretirano in presitno; vsaj v malih stvarih radi strežejo vabljivi počutnosti in tako pijejo male grehe kot vodo! Če bi bil ti tak, dragi bravec, ti za enkrat samo to pravim: Pazi! Pravijo, da hudoba rad za celo roko zagrabi, če se mu le mezinec pomoli!

Tretjim bi pa naš prvi pesnik Vodnik gotovo rekel »cagovci«. To so namreč tisti, ki bi bili radi popolni, toda vse tisto orožje sukati, tistih sredstev se posluževati, ki smo jih v prvem tečaju opisali, to se jim zdi neizmerno nadležno. Taki so kot tisti »pobič« v narodni pesmi, ki pravi:

V kosarno sem prišel korajžen, vesel:
Sem puško zagledal, sem
jokat začel!

Ali, dragi bogoljub, brez opisanih sredstev do popolnosti priti je ravno tako nemogoče, kakor ptič ne more letati, če mu peruti odstrižeš.

Zdaj pa prikoraka četrta truma. Lepo korakajo, tudi lepo svetlo orožje nosijo, sploh: lep in gladek nastop! Samo z

obrazov in iz oči jim ne sije nič junaštva, in vidi se, da imajo vse to orožje bolj za parado, kot za vojsko. To so taki, ki se bolj ali manj pridno poslužujejo omenjenih sredstev, molijo, svete zakramente pridno prejemajo, k sveti maši hodijo, sploh: vso zunanjo pobožnost kažejo. Ali to je tudi vse: za to zunanostjo pa ni v srcu nobenega pravega krščanskega življenja, vsaj nič popolnosti ne. Orožje nosijo, da bi pa tudi po sovražniku udarili, po svojih grešnih navadah in nerednih nagnjenjih — ne, to preveč boli! In zato so včasih vkljub svoji dozdevni pobožnosti še vedno nepotrpežljivi, trdega srca do bližnjega, udani jezi, ostrega dvoreznega jezika, da, zgodovina nas uči, da taki včasih leta in leta prejemajo svete zakramente — nevredno. Za te zadnje pač veljajo Jezusove besede (Mat. 23, 27), da so »pobeljeni grobovi, ki se ljudem od zunaj zde lepi, od znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakovrstne gnusobe«. In četudi ni pri vseh tako hudo, se vendar za pobožno zunanostjo skriva vse polno mrčesa neukrotjenih strasti, malih grehov in nepopolnosti, katerim nočejo in nočejo do živega. Da taka paradna pobožnost ni in ne more biti prava, je jasno kot beli dan.

Zdaj se pa oglasi Janez Frakelj, liberalec »svetega prepričanja«, zaploska in pravi: »Bravo, gospod! Tako se govori! Zdaj ste jih pa dali! Taki so vsi, ki molijo in v cerkev hodijo!« — Preljubi moj Frakeljček, poglej mi naravnost v oči, roko si položi na srce — tako! — in zdaj mi povej: Kaj pa se skriva za tvojo zunanostjo? — Ti umikaš pogled? In rdiš? In molčiš? Ni treba nič govoriti: si se že izdal! In na ta tvoj rdeči in molčeči odgovor ti povem prvič, da taki s tako vestjo nimajo nobene pravice, drugim vest

izpraševati in jih celo obsojati; drugič, da znaš presneto malo misliti, če vidiš nekaj ljulke med pšenico in zavpiješ: Glejte, glejte, ljudje božji, cela njiva same ljulke! — če iztakneš med kupom zlata par ponarejenih cekinov in zakričiš: Nič zlata, sama goljufija! — in tretjič, da je farizejstvo in hinavstvo, zahtevati od ljudi angelske popolnosti takoj, ko začnejo moliti, v cerkev hoditi in svete zakramente pogosto prejemati; četrtič pa, da večina tistih, ki si jih ravnokar obsodil, pripada

peti vrsti, ki je pa vsa drugačna kakor prve štiri. Tem namreč že opisano orodje ni za parado, ampak za boj: molitev, duhovno branje, izpraševanje vesti, presv. daritev, sveti zakramenti itd., to so jim studenci, iz katerih zajemajo dan na dan novih moči v ta namen, da se morejo uspešno boriti proti nerednim strastem, proti zapeljivemu svetu in zvitemu hudobnemu duhu. Vojskujejo se in v vojski se dobé tudi rane: sicer tupatam še kaj malega pogrešé, ali vobče napredujejo dan na dan v pravi in zdravi ljubezni do Boga, ki jo posebno s tem kažejo, da so prijazni, potrpežljivi in prizanesljivi s svojim bližnjim, da ne sklepajo miru z nobenim nerednim nagnjenjem, ampak da začenjajo vsak dan iznova boj proti njemu. In pri tem so srečnega srca, ker jim vest pravi, da so na pravi poti, in brez strahu so pred smrtjo, ker jih tolaži misel, da padejo, kedarkoli umrjo, z orožjem v roki.

Hej, dragi bogoljub, katerim se boš pridružil: vklenjenim suznjim, strahopetnim polovičarjem in cagovcem, lažnjivi paradi ali pravim junakom? Če se ti hoče popolnosti, ne moreš in ne smeš izbirati: dosežeš jo le — v junaški vojski!

Dr. Ant. Zdešar.

MISIJONSKA POROČILA.

Misijonska postaja v Jamboliju (Bolgarija).

Ni bilo posebno lahko ustanoviti katoliško misijonsko postajo v Jamboliju brez razburjenja razkolnega prebivalstva, posebno v onem času, ko se je Bolgarija komaj oprostila turškega jarma in je bila ljubosumna na vsako gibanje drugovercev.

† Šestošolec Ivan Štupnik.

Mesto Jamboli se je pa v tem času še prav posebno odlikovalo. Oprostilo se ni samo težkega turškega jarma, ampak večkrat še hujšega suženjstva grškemu patrijarhu in ustanovilo prosto, narodno cerkev v veliki in prosti Bolgariji.

Javno mnenje je bilo tedaj nasprotno vsaki misli na kako drugo veroizpoved, kakor jo je priznavala država; kajti časi so že davno minuli, ko so se Bolgari nav-

duševali za zedinjenje z Rimom (1862 do 1864).

In vendar se ni smelo čakati in odlašati z ustanovitvijo — tako piše asumpcionist o. Jernej Žižkov, ustanovitelj in vodja misijonske postaje —, ker razen nekaj družin, ki so postale okoli 1864 katoliške in od takrat imele le redkokdaj priliko izvrševati svoje verske dolžnosti, je prišla velika množica katoliških železniških delavcev okoli 1887 v Jamboli.

Prvi kamen misijonske postaje so položile sestre tega reda, imenovane obláte. 19. grudna 1888 so si najele tri sestre majhno hišico. Ta hišica je imela tri sobe in majhno kuhinjo in še malo dvorišče brez vrta. O kaki hišni opravi ni bilo govora, ker v hiši ni bilo drugega kot tri slamnice, dve klopi in trije mali stolčki. Nekaj zabojev je nadomestovalo omare. Še-le po šestih mesecih jim je poslal superior misijona iz Filipopla šest stolov.

In kapela? Najprej moramo omeniti, da niso imele te tri sestre celo leto nobene katoliškega duhovnika. Sempatja jih je obiskal eden izmed čč. očetov iz Filipopla ali Adrianopla, bival par dni v Jamboliju, da so mogle dobre sestre opraviti svoje verske dolžnosti in pobožnosti. To pomankanje je bilo tudi vzrok izjavi prve prednice: »Da sem v nedeljo brez sv. maše, zato sem morala iti v samostan!«

Kaj pa ljudstvo? Nekaj mescev je sestre samo radovedno ogledovalo. Vselej kadar so se prikazale na cesto, je priletela tolpa radovednežev, jim sledila, ž njimi postajala, kadar so sestre kupovale v trgovini, ali pa jih celo na trgu izpraševala o tem ali onem in prosila, da so ranjence obvezovale. Smatrali so namreč sestre za

slavne zdravnice z zapada. Večkrat se je zgodilo, da jih je ljudstvo spremilo celo do njih stanovanja, katero so oblegali od jutra do večera radovedneži in bolniki. Vsem tem neprijetnostim so se morale sestre prilagoditi, da so prišle ložje z ljudstvom v dotiko. Še-le proti večeru in ponoči so se mogle nekoliko oddahniti od trudapolnega dela ljubezni do bližnjega.

S časoma je postalo to razmerje med sestrami in ljudstvom pristrčnejše. Ljudje so jih izpraševali za svet, jim tožili svojo bol. Večkrat je prišel tudi pogovor na različno veroizpovedanj in kmalu so sestre opazile pri tem priprostem ljudstvu precejšnjo naklonjenost za katoliško veroizpovedanje. Le to jim je hudo delo, da ni misijonarja, da bi to dobro mnenje gojil in utrjeval. Ljuba Mati božja jih je podpirala in takoj so se dogajala občudovanja vredna ozdravljenja. Naše sestre redovnice niso mogle nikakor dobiti lurške vode in vendar so je potrebovale pri bolnikih. Kaj torej storiti? Polne žive vere, ki gore prestavlja, so pokleknile okoli posode napolnjene z vodo, postavile v njo majhen kip lurške Matere božje in prosile v goreči molitvi mogočno nebeško Kraljico, naj milostno podeli tej vodi ono zdravilno moč, kakršno ima njen vrelec pri masabielski duplini.

In glej, pri uporabi te vode sta dva bolnika čudežno popolnoma ozdravela, mnogim bolnikom se je stanje bolezní zelo zboljšalo.

Ubog Bolgar, 45 let star, je že dolgih 15 let bolehal na jetiki, ki ga je zdaj z urnimi koraki tirala v grob. Zdravnik sploh ničesar več ni poskusil, da bi še rešil tako hitro hirajoče življenje. Redovne sestre so obiskavale bolnika, mu stregle in dajale pogum. Svetovale so mu, naj tekom devet dni ž njimi vred moli k lurški Materi božji za pomoč k ozdravljenju. Bolnik je prav rad v to privolil in opravil z redovnimi sestrami devetdnevnicó in vselej vzal z velikim zaupanjem požirek te »lurške« vode. Deveti dan je bolnik sam že zgodaj v jutro vstal in šel takoj k sestram

poročat in se zahvalit za pomoč in nasvet. Na poti so ga obkoljevali znanci in prijatelji začudení vprašujoč, kako da je tako nakrat ozdravel. Popolnoma tako je tudi ozdravel 15leten fant, ki še ni vstal iz postelje od nežne mladosti. Nikdár se ni naučil hoditi, smrt bi mu bila le zelo zaželjena rešitev. Le njegovo trdno zaupanje v brezmadežno Spočetje mu je zadelo popolno zdravje.

Toda kako naj popišem začudenje in iznenadenje, ki je prevzelo vse ljudstvo po teh dogodkih?! Daleč naokrog čez okraj Jambolija se je raznesla slava te »čudežne vode«, tako da so od vseh sosednjih krajev prihajali ljudje po to vodo k redovnim sestram. Še danes prihajajo ljudje z dežele le po »katoliško vodo« (kakor jo imenujejo). Pred kratkim je prišel ubog kmetič peš iz Kotla, mesteca v balkanskem gorovju in prosil vode č. superiora Žižkova. — »Kaj pa češ z vodo?« — »Dal jo bom svoji hudo bolni ženi, ki me je s solzami v očeh prosila, naj ji prinesem »katoliške vode«, ki ozdravi vse bolezni.« — Samoobsebi umevno so vzbudili ti dogodki pri razkolnem ljudstvu zaupanje do katoliške cerkve. In zedinjeni Bolgari, ki so se iz strahu razkolnim rojakom na zunaj pridružili, so se nekoliko oddahnili in ojunačili nastopati tudi na zunaj kot sinovi katoliške cerkve.

Ljuba Mati božja je bila tudi nadalje naklonjena novi misijonski postaji. Nekega dne pride neka bolgarska žena vsa potrta k redovnicam. — »V imenu božje Porodnice pojte brž z menoj, moj mož umira, zdravnik trdi, da ne more več pomagati, — ali dajte mi vsaj Vaša zdravila!«

»Zdravila? Mi nimamo nobenih, lahko ti pa damo nekoliko blagoslovljene vode. Zaupaj trdno v ljubo Mater božjo, goreče moli k nji, ona te gotovo ne bo zapustila.«

»Ravno to vodo sem hotela, — prav srčno prosim zanjo!«

V hipu je odhitela. Čez tri dni je šel njen mož zdrav na delo v veliko začudenje zdravnikovo in sosedov.

Kmalu nato prineso k redovnim sestram deset mescev staro dete, ki se je kakor črviček vilo v hudih bolečinah. Par kapljic lurške vode in dete je bilo popolnoma zdravo.

Mlad mož 23tih let je trpel že mesce na hudi želodčni bolezni. Že davnaj ni hotel zdravnik bolniku nobenih novih zdravil zapisati, ker ni nobeno nič pomagalo. Bolnikova mati se napoti k redovnicam. — »Čula sem,« pravi, »da znate vi vse bolnike ozdraviti, usmilite se sina in matere!«

»Iz lastne moči ne moremo ničesar,« ji odgovori č. sestra, »a zaupna molitev k božjemu Srcu Jezusovemu in Njegovi brezmadežni Materi premore vse. Daj nekoliko te vode, po kateri skazuje deviška

Mati svoje dobrote, svojemu sinu, molita zaupno in upajta najboljšega!«

Devet dni sta goreče molila in zadnji dan devetdnevnic so nakrat zginile popolnoma vse bolečine v želodcu.

Pri vseh teh čudežnih ozdravljenjih je bilo posebno čudno, da so samo Bolgari s pomočjo te vode ozdraveli, mohamedanec pa nobeden, dasiravno so se tudi izmed njih mnogi zatekali k temu viru dobrot.

Tako je prišel ugodni čas, ko se je mogla ustanoviti šola. 29. aprila 1889. se je začela, vstopilo je 15 deklic. Velikonočne počitnice (po vzhodnem koledarju, ki je nekoliko za našim rimskim) so bile tu in po preteku teh so redovne sestre pričakovale večje število učenk.

(Dalje sledi.)

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Peti marijanski svetovni kongres je zanimal pretečen mesec vse katoličane v Evropi, pa tudi izven Evrope. Staroslavno mesto Solnograd si je bilo odelo svečanostno opravo zlasti pa je bil okrašen stolni trg, kjer stoji kip Brezmadežne. Kongresa se je udeležilo 24 cerkvenih knezov, med njimi metropolit goriški, dr. Fr. Sedej, knezoškof ljubljanski dr. A. B. Jeglič, celovski škof dr. Kahn in pa mariborski knezoškof dr. M. Napotnik, ki je kot predsednik vodil zborovanje. Tujih udeležencev, kongreganistov in Marijinih častilcev je bilo čez 6000. Sv. oče Pij X. so poslali Marijini skupščini iskren brzoglavni pozdrav in apostolski blagoslov. Posamezne narodnosti so imele poleg glavnih zborovanj tudi lastna posvetovanja. Tudi slovenska skupina je imela svoje posvete. Skupščinarje je pozdravil tudi solnograški župan, ki je bil tudi navzoč pri kongresu ter gostom izkazal svojo vljudnost, ki je v Ljubljani pri enakih prireditvah pogrešamo. Vseh slovenskih kongresistov je bilo v Solnogradu nad sto. Bili so tudi posebej sprejeti v avdijenci kardinala J. Katschthalerja. — Za danes naj zadostuje to kratko poročilo, prihodnjič pride obširneje.

Evharistični kongres v Montrealu se prične 8. septembra s sv. mašo o polnoči v cerkvi Notre-Dame, ki je eno najstarejših svetišč v Ameriki ter ima prostora za 15 tisoč ljudi. Samo možje bodo smeli biti navzoči pri tej sveti maši; pristopili bodo vsi k svetemu obhajilu. Maševal bo eminenca kardinal Gibbons, ki bo imel tudi nagovor. Oglašanih je doslej 90 škofov. Za olepšanje mesta so razpisali natečaj. Na razpolago je 50.000 dolarjev (250.000 K). Po zaključku kongresa se bo podalo veliko cerkvenih knezov v New York, kjer bo posvečena nova velikanska cerkev sv. Patricija.

Sedma obletnica papeževega kronanja. Dne 9. avgusta je bilo v sikstinski kapeli v Vatikanu slovesno opravilo v spomin sedemletnice papeževega kronanja. Pontifikalno sveto mašo je imel kardinal Merry del Val; navzočih je bilo še 18 kardinalov, vsi vnanji diplomati pa tudi španski poslanik z vsem osebjem. Po svetem opravilu so podelili papež sveti blagoslov.

Pij X. in delavstvo. Sveti oče so poslali katoliškemu delavskemu društvu v Inomostu svojo sliko z lastnoročnim podpisom. Priloženo pismo se glasi: »Svojemu ljubemu tovari-

šu, msgr. Evghenu Hillmanu, predsedniku in ljubljenskim delavcem katoliškega delavskega društva, darujem sliko z željo, da bi v slogi in edinstvi še nadalje branili interese katoliške Cerkve. Vam in vsem Vašim podeljujem iz srca rad apostolski blagoslov. Dano v Rimu na praznik sv. Petra in Pavla leta 1910. Pij X.»

Pasijonske igre v Oberammergau na Bavarskem so letos izredno močno obiskane. Od 17. do 21. julija je bilo čez 20.000 tujcev navzočih pri pretresljivih predstavah trpljenja in smrti Jezusove. Predstave se bodo nadaljevale do srede septembra; za vse je že naprej oglašeni na tisoče obiskovalcev.

Avtomobil kot kapelica. Poročali smo že, da je neki dobrotnik z velikimi stroški preskrbel za Sev. Ameriko železniški voz, ki služi kot potujoča cerkev za tiste katoličane, ki so raztreseni po raznih krajih in nimajo nobene lastne cerkve. Železniško ravnateljstvo je dovolilo brezplačno prevažanje te cerkvice po vseh progah. Po južnih provincah Sev. Amerike pa ta kapela ni prav uporabna, ker so vasi in naselbine katoličanov daleč od železniške proge. Zato so jeli misliti, kako bi se dal avtomobil prirediti za potujočo kapelico. Brez dvoma bodo tudi to misel v kratkem uresničili.

Velika nesreča. Na jezeru blizu mesta Gmunden na Gor. Avstrijskem, se je dne 31. julija ob hudem viharju prevrnil čoln, v katerem je bilo 19 mladeničev in deklet. Razen štirih fantov so vsi potonili v valovih. Iz take družbe preseliti se v večnost, najbrž ni posebno dobro.

Rim. Vpričo svetega očeta Pija X. je bil slovesno prebran dekret, ki potrjuje sveto življenje in izredne čednosti patra Libermana, ustanovitelja misijonske družbe Sv. Duha. Sv. oče so izrekli željo, da bi se mogla kmalu vršiti proglasitev za svetnika. P. Liberman je bil rojen leta 1804. na Elzaškem kot sin judovskega rabinca; 22 let star se je dal krstiti, je postal duhovnik ter je ustanovil sedaj zelo cvetočo misijonsko družbo Svetega Duha. Umrl je leta 1852.

Špansko. Med Vatikanom in špansko vlado se bodo najbrž v kratkem raztrgale vse vezi. Ako bo vladar pritrnil temu, kar počneja ministrski predsednik Canalejas, ki hoče v cerkvenih zadevah posnemati francosko brezversko vlado, potem bo papežev nuncij odpoklican v Rim. Katoliško ljudstvo nastopa junaško proti sedanji španski vladi in glasno protestira zoper proticerkvene naredbe. V nedeljo dne 7. avgusta so bila napovedana velikanska protestna zborovanja, a so se mo-

rala preložiti, ker je svobodomiselní Canalejas z vojaško silo preprečil in prepovedal dohod zborovalcev v mesto.

Srebrni kardinalski jubilej praznujeta letos dva cerkvena dostojanstvenika, ki sta prejela leta 1885., 27. julija kardinalsko čast in sicer kardinal Capeceletro, nadškof v mestu Capua in pa kardinal Moran, nadškof v Avstraliji.

Zmaga katoličanov v Napolju. Mesto Neapel ima po zadnjih volitvah katoliško mestno upravo. Katoliško stranko vodita župan Marchese del Caretto in odbornik Rodini. Dobila sta pri volitvi do 2000 glasov več nego nasprotniki.

Avstrijski katoliški shod v Inomestu. Upanje je, da se bodo tega pomenljivega shoda udeležili tudi nenemški katoličani, kakor so s svojo navzočnostjo pripomogli, da se je marijanski kongres v Solnogradu tako lepo izvršil. Slovonom naj se da prilika, da bodo v svojem maternem jeziku lahko govorili vsaj v posameznih sekcijah.

Po domovini.

Okoli 530 romarjev se bo odpeljalo v petek, 2. septembra, s slovenske zemlje čez široko morje v Sveto deželo. Mali Šmarin bodo že obhajali v Jeruzalemu. Imeli bodo tam tudi novo mašo. Ravno ta dan, na Mali Šmarin, bodo škof posvetili na Sijonu g. dijakona (dosedaj za posvečenje premladega) Fr. Šmida iz Ribnega pri Bledu, in v nedeljo Marijinega Imena bo imel gospod v patriarhalni cerkvi novo sveto mašo. Slovenska nova maša v Jeruzalemu, kaj takega tudi še ni bilo! — Kakor se samoobsebi razume, bodo ljubljanski knezoškof tudi šli z romarji, in je bilo v zadnjem »Bogoljubu« zmotno povedano (urednika ravno ni bilo doma, ker je bil v Solnogradu), da bodo škof 2. septembra na Svetih Višarjah. Pač pa bodo góri res v nedeljo, 28. avgusta, ko bodo zbrani na Višarjah koroški slovenski fantje. — Na sv. Matevža dan bodo romarji, če Bog da srečo, zopet na domačih tleh. Molíte domači varuhi za srečno naše potovanje, kakor se bomo tudi mi Vas na svetih krajih spominjali!

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofiji. Za stolnega kanonika v Ljubljani je imenovan velezaslužni gospod državni poslanec msgr. dr. Ignacij Žitnik; župnija Breznica na Gorenjskem je podeljena č. g. Jožefu Lavriču, župniku v Logatcu; župnija Motnik č. g. I. Plahutniku, kaplanu v Ribnici; župnija Polšnik č. g. Ignaciju Žustu; župnija Češnjice č. g. Pavlu Perko, kaplanu v Žireh; župnija Grahovo č. g. Alojziju

Vester, kaplanu v Slavini; župnija Zapogej č. g. Frančišku Koželj, duhovniku v začasnem pokojju. — Premeščeni so č. g. kaplani: Jernej Pavlin iz Cerknice za prefekta v zavod sv. Stanislava; Matej Koželj iz Vel. Lašč v Ribnico; dr. Josip Sever iz Vipave v Knežak; Ivan Rihar iz Št. Vida v Vipavo; Friderik Rodič iz Semiča v Slavino; Anton Demšar iz Toplice v Moravče, Ivan Kmet iz Boštanja v Toplice; Anton Lovšin iz Mirne peči v Šempeter pri Novem Mestu; Franč. Vrhovec iz Šmarja v Žiri; Rihard Zajec iz Žužemberka v Šmarje; Jos. Gostiša iz Horjula v Trnovo (Ljubljana); Fr. Govekar iz Sv. Križa pri Kostanjevici v Sodražico; Iv. Dežman z Razdrtega za župnega upravitelja v Gozd; Janko Sedej z Vrhnik v Sv. Križ pri Kostanjevici; Leopold Turšič iz Logatca na Vrhniko; katehet Peter Janek s. Jakubu v Ljubljani; Valentin Zupančič z Dovjega za uršulinskega kateheta v Ljubljano; Janez Sever iz Št. Jerneja na Dovje. — Nanovo so nameščeni kot kaplani čč. gg.: Jož. Verce v Borovnici; Janez Dolenc v Cirknici; Jakob Kotnik na Dobrovi; Rudolf Kapš v Postojni; Anton Porenta v Hrenovicah; Anton Komljanec v Škocjanu pri Mokronogu; Alojzij Lunder v Žužemberku; Janez Cegnar v Žireh; Karol Rupnik v Spodnji Idriji; Frančišek Kanduč v Starem trgu pri Ložu; Viktor Švigelj v Horjulu; Jan. Drešar v Št. Jerneju; Fr. Nastran v Boštanju; Ignacij Omahen v Semiču; Edvard Šimnic v Sori; Ivan Lomšek v Preddvoru; Andrej Zgaga kot župni upravitelj na Planini.

Častna 40letnica. V Škofji Loki je praznoval trgovec g. I. Kajba 40letnico, odkar opravlja brezplačno in prostovoljno službo organista v kapucinski cerkvi. Za to veliko dušno dobroto zasluži pač priznanje; kapucinski samostan mu je podelil duhovno odlikovanje.

Zlato mašo je opravil v Celju dne 31. julija mil. g. opat Fr. Ogradi. Visokega gospoda je spremljalo v cerkev 34 duhovnikov. Slavljenec je prejel ob tej priliki številno iskrenih voščil in tudi pomenljivih daril. Bog daj še mnogo let!

Duhovniške izpremembe na Štajerskem: Župnijo Sv. Frančišek v Savinski dolini je dobil č. g. Kašpar Kačičnik, župnik v Stranica. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: A. Zamuda z Vranskega k Sv. Petru pri Radgoni, Janez Širec iz Leskovca na Vransko, Jožef Kranjc iz Hoč v Zetale, Konrad Šeško od Sv. Križa pri Slatini v Hoče, Alojzij Leben iz Hoč

v Slivnico pri Celju, Pavel Žagar od Sv. Martina v Rožni dolini v Mozirje, Andrej Lovrec od Sv. Jurija na Ščavnici v Ljutomer. Na novo so nameščeni: Marko Škofič v Zrečah, Martin Erhatic pri Sv. Juriju na Ščavnici, Janez Baznik v Hočah.

Umrli je 3. avgusta v Izlakah vpokojeni duhovnik č. g. Viljem Paulus. Bil je rodom Čeh, mirnega značaja, a rahlega zdravja. Star je bil šele 39 let. — Dne 30. julija je umrl v Moravi na Kočevskem č. g. Juri Jaklič, župnik v pokojju. N. v m. p.!

Nova misijonska duhovnika. V jezuitski red je sprejet č. g. dr. Anton Prešeren, kaplan v Borovnici, v misijonsko družbo sv. Vincencija Pavlanskega pa č. g. Leopold Perme, kaplan v Postojni.

Novomašniki goriški. Prevzvišeni kneznadškof so podelili višje redove dne 17., 24. in 25. julija naslednjim gg. bogoslovcem: Francu Močniku iz Cerkna; Arturju Pinatu iz Brume; Antonu Rutarju iz Drežnice; Antonu Pisku s Pečin in Vincencu Stanta iz Mirna ter o. Valerijanu Sartory iz kapucinskega reda. — Umrli je 1. junija preč. g. A. Gleščič, kurat v Štanjelu, ki je že dokaj časa bolehal. Pogreb se je vršil 3. junija v Oseku, njegovem rojstnem kraju, katerega so se udeležili skoraj vsi vaščani in mnogo ljudi iz bližnjih vasi. N. v m. p. — Veleč. g. Janez Kola včič, župnik v Solkanu, je bil imenovan za kanonika goriškega. — Č. g. Karol Stacul, je zasedel mesto gradiškega dekana in č. g. Miha Štrukelj, župnik v Čez-Soči, je stopil v stalni pokoj. — Razpisana je zopet župnija v Gradežu; istotako v Solkanu.

Nekaj v premislek z Goriškega. Žal, da moramo beležiti mlade žrtve smrti v duhovskem stanu na Goriškem. Od kod pa nov naraščaj? Število novo priglasičenih v bogoslovje se zmanjšuje. Če vpliva posebno kaka zunanja okoliščina na duhovski poklic mladih dijakov, sta gotovo to mati in oče. Ako imamo družine krščanske v pravem pomenu, tedaj bo iz njih vzraslo dosti dobrih sinov, ki bodo vstrajali v dobrem ter se posvetili duhovskemu stanu. Toda od kod dobre družine? Iz zakonov, katere je sklenil strah božji in čisti namen, — ne pa plesi in ponočno shajanje, čegar ne manjka na Goriškem, saj se tukaj več pleše, kakor po vseh drugih slovenskih deželah. Iz zakonov, katerim je podlaga ljubezen do Boga in skrb za zveličanje duše. Od kod pa ta strah božji in goreča ljubezen do Boga? Iz pogostega prejemanja svetega obhajila in pobožnega češčenja sv. Rešnjega Telela. Res se tudi na Goriškem dobi dosti pobožnih častivcev najsvetejšega Zakramenta, to-

da v primeri z ljubljansko in lavantinsko škofijo, je število njih malo. Že enkrat je omenil »Bogoljub«, da bi bilo jako koristno, če bi tudi goriška nadškofija po vzoru ljubljanske in lavantinske odredila celo leto skupno češčenje sv. Rešnjega Telesa, sedaj v tem, sedaj v onem kraju. A zdi se, da so one besede bile le seme na kamenita tla. Gotovo je dejstvo, da brez gorečega češčenja sv. Rešnjega Telesa si ne moremo misliti trdnega verskega prepričanja med verniki in tudi ne zadostnih duhovskih poklicev. Poklic za duhovski stan rodè dobre in pobožne družine, katerih goreča molitev pred Najsvetejšim se vzdiguje k prestolu Najvišjega. Izkušnja uči, dejstva govore iz drugih dežel. Toliko v premislek! Več ognja božje ljubezni!

Novo cerkev zidajo čč. oo. kapucini v Gorici, ker je prejšnja blizu propalosti in ni zadostovala več številu obiskovalcev, zlasti ob nedeljah in večjih praznikih. Zatekajo se v njo kaj radi slovenski okoličani, kakor tudi meščani te ali one narodnosti. Da so stroški precejšnji, se razume. Zato prosimo podpore. Kdor bi premogel kak milodar za to dobro delo v čast božjo in blagor bližnjega, naj pošlje na: Predstojništvo kapucinskega samostana v Gorici. — Za dobrotnike se moli.

DRUŽBA SV. RAFAELA.

Slovenski Rafael, družba, ustanovljena in namenjena varstvu izseljencev, je storila odločilen korak in storila to, kar smo vsi njeni prijatelji že dolgo, dolgo želeli. Nastavila je namreč v Ljubljani trajnega uradnika in otvorila svojo pisarno, ki posluje vsak dan na Dunajski cesti hiš. št. 32, I. nadstropje, hiša »Zadružne zveze«.

Ljubljana tvori danes važno središče izseljeniškega gibanja. Slovenskih izseljencev je vedno več. Naš domači izseljeniški tok plove že ne samo v Nemčijo in Severno Ameriko, marveč hodi naš človek s trebihom za kruhom tudi v druge kraje sveta. Prezreti ne smemo, da hodi veliko naših ljudi za služkom tudi v bližnjo tujino. Poleg tega se pa vozi skozi Ljubljano in ostane nekaj časa v njej malone ves slovanski jug, izvzemši tiste izseljence, ki jih pošiljajo Mažari čez Reko v tujino.

Večkrat že smo se pečali od časa do časa z vsemi slabimi in dobrimi posledicami, ki jih ima izseljevanje za naše ljudstvo. Dve stvari sta, ki jih ne moremo in ne smemo nikdar prezreti, kadar govorimo o izseljevanju in preseljevanju naših ljudi. Prva stvar je, da ostane naše ljudstvo zvesto svojim katoliškim verskim svetiniam tudi v

tujini. Doma že se mora delati na to, da se tisti, ki so namenjeni, da zapuste domači kraj, navežejo tudi v tujini na cerkev. Za to mora skrbeti že domače dušno pastirstvo roko v roki z našo versko in drugo našo ljudsko organizacijo. Kako naj se to dela, o tem se je že pri nas veliko pisalo.

Druga stvar: naši ljudje morajo ostati tudi v tujini zvesti svojemu rodu. Zato se morajo tudi že doma opozoriti, da v tujini pristopijo našim verskonarodnim organizacijam, ki so že ustanovljene povsod, kjer žive slovenski izseljenci skupno, bodisi v Nemčiji, bodisi v Severni Ameriki ali pa v Egiptu, po katerih pokrajinah živi največ slovenskih izseljencev. Taki izseljenci, ki žive raztreseni po takih krajih, kjer nimamo Slovenci izvedene lastne cerkvene in narodne organizacije, morajo tudi ostati v trajnem stiku z domovino. Skrbi naj se že doma in dela na to, da bodo v zvezi z domovino po našem časopisju. Prav bi bilo, da so naročeni vsi na »Bogoljuba« in »Domoljuba«.

Nas zelo veseli, da je »Slovenski Rafael« otvoril v Ljubljani lastno pisarno. Saj se je že tudi dozdej po Rafaelu precej storilo za naše izseljence, dasi se seveda ni moglo delati podrobno, delati tako, da bi dobil prav vsak izseljenec naravnost po družbinem činitelju navodila, kako naj se obnaša med potjo in v tujini, da ne bo trpel škode ne na duši in ne na telesu in tudi ne gmotne škode.

Pozdravljamo pisarno »Slovenskega Rafaela« in želimo, naj se je slovenski izseljenec zaupljivo oklene in postopa tako, kakor se mu bo povedalo v njeni pisarni. Samoobsebi umljivo dobe izseljenci priporočilo in svèt v »Rafaelovi« pisarni brezplačno.

ROMANJE ŠTAJARCEV NA TRSAT.

Slovenska krščansko-socialna zveza v Mariboru prireja vsako leto posebne vlake na božja pota. Prvikrat smo letos štajarski Slovenci pohiteli v večjem številu na staroslavno božjo pot, na Trsat pri Reki. To romanje je bilo tako lepo, da se na lepše nikdo ne spominja. Vseh udeležencev je bilo 1028 oseb; med njimi izvanredno veliko število gg. duhovnikov, okoli 70. V dveh posebnih vlakih smo se v ponedeljek, dne 11. julija ponoči ob 1. uri, oziroma ob pol 2. uri odpeljali iz Maribora. Priznati moramo prijaznost vseh uradnikov in uslužbencev na železnici ves čas našega romanja; ni bilo slišati niti najmanjše pritožbe. Ob rani zori smo iz železničnih vozov pozdravljali belo Ljubljano z lepimi cerkvami. A vlak je stal malo minut v Ljubljani, potem zopet hitel naprej in dospel v Po-

stojno, kjer je mnogo naših duhovnikov med krasnim popevanjem vrljih pevk in pevcev maševalo. Ob 9. uri smo šli v svetovnoznanu Postojnsko jamo, ki je bila električno razsvetljena. Ljudje so bili kar očarani po krasoti in zanimivosti podzemeljskih znamenitosti. Naše veselje in oduševljenje so še povzdignili pevski zbori, ki so na raznih krajih v jami navdušeno zapeli; posebno so se odlikovali vrlji mladeniči in izborne pevke iz St. Jurija v Slovenskih goricah pod vodstvom č. g. kaplana Bosina. To so res pevski slavčki Slovenskih goric. Nepozabljivi so mogočni vtisi, ki so nas navdali v tajnostnih podzemeljskih prostorih. Iz Postojne smo hiteli dalje čez Kras. Ob petih smo bili že v velikanski procesiji iz Sušaka po 411 stopnicah gori na Trsatu. Zopet je ganljivo zadonelo slovensko petje, iz cerkvenega zvonika pa so vihrale zastave. Po prihodu v cerkev nas je preč. gvardijan P. Vendelin, naš štajarski rojak, prisrčno pozdravil. Ob 7. uri zvečer je imel č. g. P. Kasijan Zemljak iz Maribora pridigo o zgodovini trsatske božje poti. Sledile so večernice, potem pa med priznano lepim petjem naših romarjev rimska procesija. Kar se nam je zelo dopadlo in česar še nismo nikjer opazili, je bilo sodelovanje tamošnjih prebivalcev. Vse hiše so bile jasno razsvetljene; na stotine lučic je brlelo po vsem Trsatu; spodaj pa so od morja odsevale mnogobrojne luči — bil je krasen pogled. Drugo jutro ob 5. uri, v torek, 12. julija, je pridigoval č. g. dr. Anton Medved, profesor v Mariboru, ki je Marijine milosti, njeno trpljenje, njeno nebeško srečo in njeno ljubezen do vernega ljudstva primerjal z neskončnostjo sinjega morja. Nato je slovesno maševal č. g. stolni župnik Franc Moravec iz Maribora. Ob 8. uri smo se poslovili od trsatske Marije. Veselih in zadovoljnih src smo šli dol v reško pristanišče, kjer so nas čakali trije parniki, da bi nas nekoliko na morje popeljali. Po prozornih, mirnih, blestečih valovih smo v najlepšem vremenu potovali tja do Opatije, drugi parnik celo tjekaj do Lovrane. Strmeli smo nad krasoto morskega obrežja, po katerem se tako divno razprostirajo sloveči kraji: Voloska, Opatija, Ika, Lovrana, Moščenice! Seveda so zopet orjaško zadonele na morju slovenske pesmi. Tu je donelo »Po jezeru«, tam »Lepa naša domovina«, tam zopet »Veš, o Marija« itd. Ob pol 8. uri in tri četrt na 9. uro sta bila oba vlaka zopet v Mariboru. Kolikor nam je znano, se ni nikomur niti najmanjša nezgoda zgodila. A romanje nam ni bilo samo v pobožno versko veselje, temveč tudi v izdatno napredovanje

v naši izobrazbi. Videli smo božja čudežna dela v Postojnski jami, videli tako velik del kranjske in primorske dežele, videli morje, spoznali dokaj naših vrljih in globoko vernih bratov Hrvatov v trsatski okolici. Značilno je rekel neki kmet, ko smo prišli iz Postojnske jame: »Kar sem do zdaj videl, je vredno vožne cene, od zdaj mi bo vse zastoj!« Slednjič moramo izreči najsrčnejšo zahvalo vsem č. co. frančiškanom na Trsatu, velezaslužnim čuvajem Marijinega svetišča. Vrhu vsega so nam dali iz svojega zanimivega vrta vsakomur za slovo in v vedni spomin na južne solnčne kraje mnogo zelenja, posebno krasnega rožmarina. Tako da je bil naš izhod iz trsatske cerkve podoben cvetni nedelji: vse z zelenjem v rokah. Čč. očetje srčna vam hvale! Spominjajte se nas pri Mariji na Trsatu!

»Višavski«.

Premeščenje. Č. g. Jakob Ukmar, dosedaj kaplan pri Starem sv. Antonu v Trstu, je določen za ravnatelja škofijskega konvikta. Na njegovo mesto pride č. g. Adrijan Brumen, dosedaj kaplan pri sv. Jakobu v Trstu.

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji. Premeščeni so čč. gg.: Andrejšek, kurat v Logu, za vikarja v Sedlo; Friderik Kroupa, kurat v Lomu, za kurata v Stanjel; vikar Ferfolja iz Trnovega za kurata v Lom; kaplan Grbec v Kobaridu za excurrento provizorja v Trnovo; kurat Grilam iz Kobljeglave za provizorja v Nemški Rut; vikar Janez Vuga v Gabrovici za excurrento provizorja v Kobljoglavo; kurat Fon iz Novakov za vikarja v Zapotok; kaplan Kenda iz Cerkna za kaplana v Kanal; kaplan Kos iz Kanala za kaplana v Cerkno; kaplan Klobučar iz Bovca za kurata v Log. — Nastavljeni so čč. gg. novomašniki: Močnik za kaplana v Bovec; Pisk za kaplana v Črniče.

Na Dobrovi, starodavni božji poti, bo med šmarnimi mašami, to je med Velikim Šmarnom in praznikom Marijinega Imena, naslednji red za božjo službo. Ob delavnikih bosta stalno po dve maši, in sicer ob 6. uri in ob 8. uri. — Ob nedeljah in praznikih pa bodo sv. maše od 5. zjutraj do 11. dopoldne vsako uro. Ob 9. uri bo slovesna. — Pridiga bo ob pol 6. in 9. uri. — Spovedovalo se bo vsak dan, pred praznikom bodo spovedniki na razpolago od 4. ure popoldne do 10. ure zvečer. Ob nedeljah in praznikih pa od 4. ure zjutraj dalje. Spovedniki imajo isto oblast, kakor ob času sv. misijona. — Obisk dobrovske božjepotne cerkve je združen s popolnim odpustkom. Pogoj: spoved in obhajilo ter molitev v papežev namen.

* * *

Naznanila Marijinim družbam.

V četrtek, 4. avgusta, je bil v Ljubljani **II. sestanek dekanjskih vodnikov Marijinih družb.** Navzočih je bilo 17 gospodov. Na dnevnem redu je bilo 9 točk, o katerih pa ne bomo vseh posamič poročali.

Glavno vprašanje je bilo: Katere družbe v dekaniji so zaspale in katere le životarijo? To je bila glavna točka razprav. V prvi vrsti se je šlo tu seveda za mladeniške družbe. Kako s temi ravnati in posebe še z onimi, ki so zaspale, pove deloma »Vodnik marijanski«, deloma se bo pa ob priliki še kot dopolnilo »Vodnika« izdalo. Naredili so se primerni sklepi, ki pa niso vsi za javnost. Vse družbe, ki so zaspale, se bodo pozvale, da se nanovo poživijo.

Vprašanje: »Trakovi ali verižice?« se je hitro rešilo. Soglasen je bil sklep: Ostanemo pri trakovih. In zaradi edinosti naj imajo vse družbe ljubljanske škofije trakove. Za druge škofije mi nimamo pravice določevati; vendar želeti je, da bi bili povsod v tem edini. Prišlo je na škofijskega vodnika več pi-

sem, v katerih prosijo, naj ostanejo trakovi. Razlogov je več: 1. Trakovi so bili v navadi pri družbah od nekdanj in so v navadi še vedno povsod drugod. (V Solnogradu smo videli samo trakove in nikakih verižic. Da, ponekod nosijo celo mladeniči in možje enake trakove okoli vratu, kakor pri nas dekleta. Kaj bi naši fantje rekli, ko bi se kaj takega od njih zahtevalo. Seveda se nam pa ta način za mladeniče nikakor ne zdi primeren.) 2. Modra barva je Marijina in se je Marija v Lurdu z modrim pasom prikazala. 3. Trak je poceni, in če se tudi obrabi, se dá lahko nov napraviti. 4. Trak je bolj ponižen od verižice, kar se Marijinim dekletom bolj poda itd. — To pa velja samo o javnih nastopih Marijinih družb; privatno lahko nosijo Marijina dekleta svetinje na verižicah, in to je celo priporočljivo.

Nove mladeniške svetinje so se odobrile.

Koledar Marijin so gospodje odsvetovali; pač pa bili za »Izkaz« ali pregled Marijinih družb.

Toliko za enkrat za javnost.

† Šestošolec Ivan Štupnik.

(Glej podobo str. 274.)

Dne 20. maja t. l. so v Dobropoljah na Dolenjskem zelo slovesno pokopali v cvetu mladosti umrlega dijaka šestošolca Ivana Štupnika, navdušenega člana kongregacije Marije, Brezmadežne Device in sv. Stanislava, ustanovljene dne 29. junija 1908. za dijake v Ljubljani. Rojenemu dne 26. oktobra 1892., je komaj sedemnajstkrat vzcvetela zelena pomlad, a se je moral že odpovedati svojim lepim načrtom, kako bo kdaj kot duhovnik po Mariji k Jezusu vodil svoje rojake, ki jih je ljubil z vsem žarom mlade duše. Škoda, škoda zanj! Učil se je prav dobro; bil je marljiv dijak, krotka, ponižna dušica, pobožen kakor more biti le otrok verne Dolenjske. H kongregaciji je pod vodstvom

znanega prijatelja poštenih dijakov, preč. p. Alojzija Žužka S. J., pristopil kot četrtošolec I. državne gimnazije. S svojim zgledom in vneto agitacijo je potegnil v rešilni čolnič kongregacije marsikakega tovariša, ki mu brez dvoma ostane za to do smrti hvaležen. Bil je sin-edinec premožnih starišev v Dobropoljah, ljubljeno od vseh, ki so ga poznali. A še bolj kakor ljudje, sta ga ljubila Bog in Brezmadežna; zato je neskončno modra Previdnost tega zares angelskega mladeniča odpo-klicala v srečno večnost. Naj bi bil našemu dijaštvu za zgled marljivosti, ponižnosti, pobožnosti in resnične narodne zavednosti!

Sv. Stanislav Kostka.

(Dalje.)

Pred smrtjo.

»Meni se zdi,« je rekel brat smehljaje, »da bi morali biti še bolj bolni in trpeti še večje bolečine, da bi se moglo misliti na smrt. Ako bi se pa to vendar zgodilo, bi bil to pri tej malenkostni bolezn naravnost čudež, katerega je napravila samo Marija, ker je hotela, da ste resnično prisotni pri njeni slavnosti v nebesih.«

Nekoliko ur pozneje pa se je ta čudež vendar uresničil.

Nekaj hipov po kosilu so bolniku odpovedale vse moči in ga je oblila nekaka predsmrtna slabost. Pater Pacij je prihitel, ko je zvedel za težko stanje Stanislavovo v njegovo sobo z mnogimi sobrat, da bi s svojo prisotnostjo in tolažilnimi besedami bolnika nekoliko umiril. In res je zadobilo lice Stanislavovo kmalu zopet popolnoma zdravo barvo, obšla ga je nekaka veselost in živahnost, da je Pater Pacij smehljaje vskliknil:

»O, ti malodušno srce, pri tako malenkostni bolezn, pa že izgubiš ves po-

gum!« Stanislav, ki je bil svojim prednikom vedno poslušen in jim je v vsaki stvari vedno pritrnil, je bil po teh besedah res prepričan, da je mehkočuten in malodušen, vendar pa je trdil še dalje, da je njegova bolezen res smrtno nevarna, da bo v kratkem umrl.

In resnično ni bilo treba dolgo čakati, pa so se prepričali vsi, koliko trpke in grenke resnice je bilo v njegovih besedah. Mrzel pot je oblil vse njegovo telo, nenedoma ga je napadel silen kašelj, ki je bil vzrok, da se je vlila iz njegovih ust kri kar v curku.

Bilo je že precej pozno ponoči, ko se je Stanislav izpovedal in pripravil na pot v novo življenje. Okrog njegove postelje so stali patri in novinci vsi s solznimi očmi. Pogled v obličje Stanislavovo, ki je bilo polno ponižnosti in pobožnosti, je ganil vsakega, a najbolj jih je bolelo, da izgube tako dobrega in obče priljubljenega sobrata. Stanislav je dvignil glavo in glasno poprosil ponižno vse odpuščanja. Če

je kdaj komu storil karkoli žalega. Čez nekaj trenutkov mu je prinesel mašnik poslednjo popotnico. Ob pogledu na Najsvetejše se je dvignil Stanislav v postelji, njegove oči so se lesketale in ves obraz mu je žarel od notranjega blaženstva. Nikdo navzočih se ni mogel zdržati solz. Nato so mu podelili sveto poslednje olje. Stanislav je sam odgovarjal pri vseh teh obredih in njegovo lice ni izgubilo niti za hip zavesti, ker ves čas je mislil samo na Mater božjo, ki jo bo zagledal v par trenutkih.

»Ko je prejel sveto poslednje olje,« kakor pripoveduje P. Varšericki, ki je bil poslednje trenutke pri Stanislavu navzoč, »se je izpovedal še enkrat. Nato se je zabaval z navadno živahnostjo in veselostjo s svojimi sobrati in se razgovarjal z njimi o božjih stvareh. Odgovarjal je na vsa njihova vprašanja, kot da je popolnoma zdrav. Dali so mu v roko rožni venec, katerega je držal krčevito do poslednjega trenutka, medtem ko je zaklical večkrat sveti imeni Jezusa in Marije. Ko ga je vprašal neki pater, ki ga je obiskal v poslednjih hipih, zakaj drži v rokah rožni venec, ko vendar ne more moliti, mu je Stanislav smehljaje odgovoril: »Saj je vendar posvečen moji nebeški Materi.« »Le bodite hrabri in imejte zaupanje do nje posebno v teh zadnjih trenutkih, saj ji boste kmalu gledali iz obličja v obličje in ji poljubljali sv. roko.«

Nič boljšega in tolažilnejšega bi mu ne bil mogel povedati pater v tisti težavni zadnji uri, ko se je že poslavljat od ze-

meljskega življenja. Stanislav je zaslutil da se kmalu uresniči vse njegovo hrepenenje, zato je dvignil roke in oči, kot da že vidi pred seboj nebeško Mater. Vzel je v roke svetinjo, ki je bila na rožnem vencu in na kateri je bila Marijina podoba, ter je zrl vanjo kakor zamaknjen. Vprašali so ga, če ga nič ne vznemirja in če je njegova vest popolnoma čista, a Stanislav se je nasmehnil in odvrnil: »Ne bojim se ničesar, ker zaupam in verujem v usmiljenje božje. Božji volji sem služil, v njo sem vdan in ž njeno milostjo končam, a moje srce je popolnoma v Bogu.«

Po polnoči je vprašal Stanislav brata, ki je čuval ob njegovi postelji, kje so drugi, ki so bili prej okrog njega? Ko mu je ta povedal, da so se vsi podali k počitku ga je poprosil Stanislav, naj v njegovem imenu prosi ponižno vse, da naj mu odpustijo, ako jim je dal kedaj kakoršenkoli slab zgled. Potem je prosil še vse prav pri srčno pozdraviti in nato je umolknil.

Čuteč in zavedajoč se, da je njegov konec že čisto blizu, je rekel patru rektorju: »Moj čas pohaja.«

»Trebaja je torej,« je dejal prednik z besedami apostola, »da se pripravimo.«

Eden izmed patrov je začel moliti molitev sv. Inocencija. Potem so dali Stanislavu v roke križ in pričeli moliti molitve za umirajoče. Zelo počasi je molil prednik naprej, da je mogel Stanislav moliti z njim vred. Ker pa se je bal, da bi se bolnik ne utrudil, je nekoliko prenehal in ga vprašal, če je že truden.

(Dalje prihodnjič.)

Premagala sem se.

Bilo je mesca septembra pred sedmimi leti, to je leta 1903., ko sem šla s svojimi tovarišicami v eno četrt ure oddaljeno vas lan tret. Nekaj mojih tovarišic je bilo v Marijini družbi, nekaj ne. Pred odhodom pa mi oče reko: »Glej, da slabši nazaj ne prideš!« Te besede sem dobro premislila. Govor mojih tovarišic je bil

med delom večinoma le ta, kako bodo zvečer pile, ko bodo fantje žganje prinesli in kako bodo trli mesto njih.

Na misel mi pride: to-le pa ni prav lepo za Marijino družbo, ker so nam gospod voditelj ravno na zadnjem shodu govorili, kako grdo je za dekleta, ako žganje pijejo, da grd je pijanec ali sedem-

krat grša pijanka. In nato sklenem premagati se. Komaj leže mrak na zemljo, že pride druhal fantov, ali kakor jim pravijo: taričniki, in res prineso žganje.

Dekleta se le skušajo, katera bo najhujša za žganje piti. Tudi mene silijo, a nečem se udati, da bi pila. Res, da sem nekaj zbadljivih slišala, a nisem se ustrašila. Kjer je pa pijača, tam je pa večkrat tudi godba in ples. Nekaj poguma je bilo treba in se vsemu odrečem. Prosim gospodinjo, naj mi odkaže prostor za prenočišče. Pelje me v drugo sobo, odmolim par očenašev in sladko zaspim.

Čez kakí dve uri se začuje preklinjanje in preganjanje in nato se odpravijo vsi skup, fantje in dekleta, proti domu. Tudi mene pokliče gospodinja, če grem s tovarišicami domov. Bolj težko je bilo iti, pa vendar ne odrečem. Ali pomislite, kaka je bila tista pot proti domu, kake nespodobne besede so se čule, da to treznemu človeku ne more ugajati in tudi meni ni ugajalo!

Nato vsem skupaj za slovo par krepkih povem, popustim tisto druhal in od-

idem hitrih korakov dalje. In kaj je bilo z ostalimi tovarišicami? Niti ene od tistih ni več v družbi Marijini. Kako sem potem hvalila Boga in Marijo, da sta mi dala milost premagati se vsega, zlasti pa še tiste ostudne pijače! In nato sem sklenila še isti večer, zdržati se vsake opojne pijače in slovo dati ponočnemu trenju. Čez nekaj let potem sem vstopila v družbo treznosti in kot abstinentinja hočem delati in agitirati ves čas svojega življenja, bodi komu vseč ali ne!

Zatorej dekleta, posebno one, ki ste v Marijini družbi in ki imate še kaj poguma in dobre volje, zapišite se v družbo treznosti in dajte slovo plesu in ponočnemu trenju, ker to je nespodobno za Marijino družbo! Tako deklet, ki šnops pije in ponoči hodi na trenje, bo prej ali slej družbi v sramoto. Zakaj kdor nevarnost ljubi, se v njej pogubi. Poznam dekleta, ki so mi osebno znane, ki so časno in morda tudi večno nesrečne, ker se niso ustavljale temu.

Zato še enkrat kličem Vam: V družbo treznosti!

Kmetska hči M. E.

Ob sprejemu.

Odkod to petje se razlega
tako ljubo, da v srce sega,
in lahno kot polet duha?
Kedo ponavlja: Ave, ave,
te krasne miljene pozdrave
iz dna gorečega srca?

Glej, v cerkev vrsta se pomika
in višnjevi trak je njena dika,
na njem svetinja, njen zaklad.
O blagor, srečne vé dekleta,
pod varstvom Nje teko vam leta,
cvete življenja vam pomlad!

Življenja pot je res nevarna,
svetá lepota res je čarna
in marsikoga pogubi.
A komur je Marija mati,
ni treba se ničesar bati:
pri Njej zavetje vsak dobi

Zato le pevaj, mlada četa!
V nebesih se ti venec spleta,
prekrasen venec, bel, dehteč;
saj enkrat v rajski visočini
boš v svoje Matere bližini,
in tam nevarnosti ni več.

F. C.

Kako se gibljemo.

Iz Zatičine. Nikdar ni nič slišati iz naše kraja. Gotovo mislite, da je polž k nam prišel, pa ga ne maramo. Mi le nočemo vedno imenovani biti. Imeli bi pa marsikaj lepega poročati. — Tako slovesnega dneva zatiški mladeniči še nismo imeli, kakor na pinkošni ponedeljek. Razvili smo namreč krasno Marijino zastavo, ki stane nad 1000 K. Premilostni g. opat sami so imeli ob tej priliki prelep govor, nato blagoslovili zastavo ob zelo veliki udeležbi ljudstva. Kako so plala naša srca, ko je zastavonoša dvignil prvič prekrasni prapor ter se ž njim poklonil pred Najsvetejšim. — Nato je bil sprejem novih udov. 53 mladeničev je stopilo pod zastavo Marijino. S kolikim navdušenjem smo zapeli tisto: Trdni kot skala itd. Ponosno smo korakali v samostan, kjer so nas premilostni g. opat pogostili z okusno malo južino. — To pa še ni vse. Čeprav so naš vodnik reven redovnik in imajo sami zase veliko dela, vendar se neumorno trudijo z nami. Napravili smo že dva odseka. K abstinentom se je nas oglasilo kar polovica in za vsakomesečno prejemanje sv. zakramenta tudi ne zaostajamo.

Sv. Ilj v Slovenskih goricah. Naša deklška Marijina družba še vedno dobro napreduje. Članice so prav vnete za Marijino čast, zato se prav pridno udeležujejo shodov. Nekaj imamo zopet kandidatinj, katere z veseljem pričakujejo dneva slovesnega sprejema. Tudi za fante se je ustanovila Marijina družba. Prav resno so pokazali naši slovenski fantje na Cirilovo in Metodovo nedeljo ljubezen do Najsvetejšega. Prav mnogo jih je pristopilo ta dan k skupnemu sv. obhajilu ter so tudi tako pokazali pokorščino svojemu duhovnemu voditelju. Mladeniško Marijino družbo vodijo gospod kaplan Mih. Golob. Slovesnega sprejema še nismo imeli. Bog šaj, da bi družba še vedno bolj naraščala. Naš preč. g. župnik so romali v Lurd. Šli so pozdravljat lurško Gospo, izročevati svoje prošnje, prositi za ohranitev sv. vere, prositi pa tudi za naše Marijine družbe, da bi vedno v lobrem napredovale, v verskem in v narodnem oziru. Bog ni zapustil nas ubogih Šentljanov. Imamo prav goreče dušne pastirje, ki neutrudno delujejo ter so pripravljeni lati življenje za svoje ovce. Bog poplačaj jim totero!

Idrija. Dekliška Marijina družba. Tudi naša družba uspeva jako dobro. Meseca junija, 26. namreč, nam je preč. g. škofijski vodnik Kalan v obširnem govoru priporočal tudi

družbo treznosti. Pokazalo se je, da niso bile njegove besede bob v steno, obrodile so dober sad; družba ima že precej udov. V družbinih prostorih se vsako poletje učimo šivanja, katerega se udeleži precej družabnic. Pričnemo z Marijinim mesecem majnikom in končamo z Marijinim mesecem oktobrom. — Z odseki pa tudi nismo zadnji. Ustanovljeni so sledeči: evharistični, cecilijanski, častnikarski, misijonski, Alojzijevega skupina. Udje tega so razdeljeni; nekatere kvačkajo, druge kleklajo, vezejo, tretje pa plačujejo mesečno 4 vin. Vsak torek se zbero v družbi one, ki kvačkajo, kleklajo in vezejo, da tu izvršujejo svoja dela. Denar se uporabi za kupovanje prejice, sukanca in blaga za cerkvene obleke. Zadnji odsek, Martin odsek, ima precej članic, katere snažijo društvene prostore, izbrisujejo prah vsako soboto, pometajo in večkrat na leto poribajo vse društvene prostore.

Št. Perjan pri Gorici. Vkljub žalostnim razmeram, ki so v naši občini, še precej napredujemo. Seveda bi bilo želeti kaj več gorečnosti in poguma. Dne 18. julija so nam preč. g. dekan-kanonik Janez Filipič iz Ločnika blagoslovili prekrasno zastavo. Izdelale so jo prav umetniško gojenke Šolskega doma iz Gorice. Za kumico je bila dekle iz Marijine družbe, ki je poklonila lep dar. Zastava nosi na eni strani podobo Brezmadežne, na drugi Srce Jezusovo ter stane 640 kron. — Dne 4. aprila smo priredile igri »Sveta Neža« in »Čašica kave«. Obisk je bil prav dober ter se je na splošno željo občinstva predstava morala ponoviti. — Dne 8. avgusta pa smo prvič skupno poromali na Svete Višarje v primestvu našega neutrudljivega dušnega pastirja. Mimogrede smo obiskali tudi blejsko jezero, kjer nam je preč. g. voditelj daroval sv. mašo, pri kateri je izborno pel domači mešani zbor. Romanje se je vršilo v najlepšem redu.

V Mirnu pri Gorici je bila 15. avgusta ustanovljena Marijina družba. Pristopilo je okoli 40 deklet, ki bodo pa še imele mnogo posnemovalk. Vsaj upamo! — Marijina družba v Gorici se je preselila iz prejšnjega svojega »Doma« v sobane blizu hilarijske tiskarne.

Iz Stare Loke. Naša deklška Marijina družba se je poživila. Na sv. Ane dan je prišla Marijina družba iz Ježice na božjo pot v Crngrob pod vodstvom svojega župnika g. Zupana. Me smo jih pozdravile v vezani in nevezani besedi. G. voditelj so imeli lep na-

govor. Značilno je, da so ravno g. svetnik Zupan ustanovili prvo Marijino družbo v Škofji Loki in so vodnico izbrali iz Stare Loke. Bil je res lep dan! — Na Veliki Šmaren pa smo imele dekleta iz fare skupno sveto obhajilo, popoldan pa izlet v Crngrob. Lepo je bilo, da so se obojne slovesnosti udeležile vse Marijine hčere, tudi bolj mlačne. Mariji smo se poklonile in ji obljubile zvestobo. Vesele smo se ločile domu s srčno željo, da bi kmalu zopet skupaj prišle.

Iz Črnomlja. Na naš glavni praznik, dne 29. junija, smo imele med družbeno sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne po blagoslovu pa smo se zbrale vse članice pod zastavo naše družbe in smo šle iz farne cerkve v cerkev sv. Duha. Tam je bil slovesen govor do novink, katerih je bilo sprejetih 42. Po dokončani slovesnosti smo se v istem sporedu vrnile nazaj v farno cerkev pred Marijin oltar; tam smo zapele še par Marijinih pesmic in s tem je bila slovesnost končana.

Iz Črnič na Goriškem. Še-le dva meseca obstoji naša Marijina družba, ki se krepko razvija in množi, pa že imamo obžalovati bridko zgubo. Dne 8. julija umrla je na Ravnah družabnica Veronika Badalič, stara še-le 20 let, in v nedeljo potem smo jo polnoštevilno spremile v slovesnem spremstvu do hladnega groba. Zapele smo jej v slovo nagrobnico in g. dekan, naš voditelj, nam je podal ob njenem odprtem grobu prelepih naukov, katerih ne bomo nikdar pozabile. Da, zares, lepa je smrt v Marijini družbi! Z Bogom, draga Veronika, in na svidenje pri Mariji!

Iz Branice. Naša Marijina družba kaj lepo napreduje. Hčerkе se vadijo pridno v petju, pristopile so večinoma h »Katol. sloven-

skemu izobraževalnemu društvu«, so podpornice Orla in vpisalo se jih je mnogo k »Slov. Straži«. Svete zakramente prejema jo redno in se udeležujejo strogo vsakomesečnih shodov. Poletijo pa rade tudi k drugim poštenim zabavam. Bile so pri prelepi veselici šolskih sester v Tomaju, kjer so se posebno lepo zabavale v družbi ponižnih samostanskih Marijinih hčerk. Sploh so ravno te veselice v Tomaju nekaj posebno vabljivega za Marijine hčere, ker tam vidijo zares, kako da se zna čista samostanska sestra nedolžno zabavati in kako znajo te blage duše vzgojevati nežno mladino. Udeležile so se pa naše Marijine hčere tudi veselice »Kat. slov. izobraževalnega društva« v Podragi. Lepo je bilo.

Naročilo Marijinim hčeram povodom blagoslovljenja njihove zastave:

V dolino zrem, v dolino krasno,
kjer zvon odmeva miloglasno,
vabeč častit neba Kraljico,
brezmadežno devic Devico.

Tam zbira v njeno se proslavo
pod novo dražestno zastavo
Marijinih hčera število,
da srca v dar bo poklonilo.

»Oj hčerke Matere Marije,
v katerih čisto srce bije,
ko same Njej se posvetite,
vipavski dol i Njej zročite!«

»Zastava zavihraj Marijna
čez trge naše, sela sinja,
z Marijo vodi nas do zmage
v življenji tja do smrtne srage!«

F. S. Š.

Marija mu je pomagala.

Zadnji žarki večernega solnca so s čarobno lepoto razsvetljevali vrhove Slovenskih goric, po dolinah pa je že legla hladna senca in naznanjala, da je trudapolni dan pri koncu in da se bliža mirna noč. Ptice-pevke še skačejo po vejah in prepevajo svoje pesmice, toda njih petje pojemna vedno bolj in bolj, dokler si slednje ne poiščejo svojih gnezdic in ležejo k počitku. Po dolini se razlegajo veseli glasovi delavcev, ki se vračajo prepevaje od napornega dela, toda tudi ti glasovi se polagoma izgubijo v daljavi. Edino slavček še žrvgoli v grmovju; njegove žalostinke odme-

vajo v temnem gozdu, kakor bi donašale zadnji pozdrav in voščili »lahko noč!«

Po hribu navzgor pa stopa mladenič slabotne postave. Njegov blede obraz in na njem bolesterne poteze kažejo očitno, da je v njegovem srcu hud boj, da tarejo njegovo dušo mučne misli. Kako prijazno se mu smehljajo zadnji solnčni žarki, kako vabljivo lepa je vsa narava, da moraš nehote obstati in občudovati lepoto božjega stvarstva, — toda on se ne zmeni za vse to, ves svet je za njega kakor velika ničla. Zamisljen stopa po strmi stezi naravnost proti cerkvi. Kaj ga vendar žene ob

tej nenavadni uri na sveti kraj? Gotovo si gre iskat tolažbe tja, kjer jo je iskal že marsikdo in kjer jo je že tudi marsikdo našel. Ali jo bo tudi on?!

Sveta tišina vlada v božji hiši, ko stopi noter. Počasnih korakov se bliža Marijinemu oltarju in z globokim vzdihom poklekne pred podobo »Tolažnice žalostnih«. Kako prijazno se mu smehlja njen rajsko mili obraz nasproti, kolika dobrotla sije iz njenih oči! Zaupno poklekne mladenič pred oltar, upre svoj bolesten pogled v nebeško Mater in moli tako dolgo časa. Zdajpazdaj se mu izvije polglasen vzdih iz prsi ali pa ga posili suh kašelj, ki votlo odmeva po prazni cerkvi. Ne vem, kako dolgo bi bil še klečal, da ga ni cerkvenik s svojim prihodom opomnil, da je treba oditi. Še enkrat se zaupno ozre v beli Marijin obraz, še enkrat globoko vzdihne »Marija pomagaj mi!« potem pa zapusti cerkev. Iz visokih lin pa je oznanjal večerni zvon »Ave Marija«.

Kaj je vendar težilo mladeniča, da je vkljub svoji cvetoči mladosti tako nesrečen? Pač gotovo bolezen, saj se mu pozna že na obrazu. Bolezen je res hud udarec za vsakega človeka, kaj še le za mladeniča-dijaka. Saj je vsak trenotek za njega tolike važnosti, da, lahko bi rekel, od trenutka je odvisno vse njegovo življenje. Umevno je torej, kolika skrb tare dijaka, ki je moral zaradi bolezni ostaviti študije za več časa. Ravno taka se godi našemu mladeniču. Tudi on je dijak in že

dalj časa je moral ostati doma zaradi mučne bolezni. Seveda se je tudi doma učil, kolikor mu je dopuščalo zdravje in čas, toda kaj je pouk brez učitelja. Črez vse, kar je zamudil, mora delati izpit in če ga ne naredi . . . Ta misel ga neprestano vznemirja in spremlja po vseh potih. Da bi razred ponavljal, se mu zdi nemogoče, tega bi pač nikakor ne mogel prenesti. V tej huđi stiski se je zatekel danes k Mariji in jo tako goreče prosil pomoči.

Usodepolni dan izpita je napočil. S velikim strahom se bliža šolskemu posloplju. Koliko mučnih misli mu razjeda glavo. Saj je vendar ta dan odločilen za vse njegovo življenje. Že se mu dozdeva nemogoče, da bi srečno prestal izkušnjo, toda vedno še tli iskrica upanja v njegovem srcu, upanje na Marijino pomoč mu daje pogum, da nekako mirno prestopi prag latinske šole.

Preobširno bi bilo razkladati vse težave, ki jih je imel pri izpraševanju. Je pač umevno, da izpit čez zamujenega pol leta ni malenkost. Poglejmo samo, kakšen je bil konec. Lica mu žare veselja in težek kamen se mu odvali od srca, ko stopi na prosto. Ves srečen hiti naravnost — v cerkev. Zopet ga vidimo klečati pred Marijinim oltarjem, toda ne potrtega in skrbi polnega, ampak srečnega in vselega. Tako kleči pred podobo tiste, pri kateri je že marsikateri iskal pomoči in jo je že marsikateri našel, — našel jo je tudi on.

Bogomil.

Ptičicam.

Oj ptičke, božje stvarce ve,
ve samo peti znate,
jokati ne,
zato vesele so vas trate.
In mi ljudje?
Pojemo tudi kakor ve,
a tudi točimo solzé.
Kaj ni prečudno to,
da nam, ki krona smo stvarjenja,
ki božjega smo pokolenja,
solzé rosé oko?
Ni čudno ne,
da ptičicam neznane so solzé;
saj je brez krivde ptička vsaka,
čemu naj torej ona plaka?
Nobena Srca božjega še ni žalila,
čemu bi torej ptička se solzila?
A mi ljudje?
Ah, v krivdi vsak od nas je rojen že
in krivde koliko si navali
na dušo vsak še sam v teku dni!

Zares smo krona mi stvarjenja
in božjega smo pokolenja,
je duša naša božja hči,
podoba Njega v nji žari,
ki dihnil jo v posodo je prsti,
ustvaril jo za cilje večne,
za dvore jo namenil srečne. —
A človek roga se postavi,
ki mu Boga ljubiti pravi.
In vstaja v duši krivde nam zavest,
se vzbuja v nas grizoča, težka vest,
se dviga z bičem božja roka
in vdarja neposlušnega otroka,
da ga kaznuje,
ga očiščuje . . .
Od tod solzé,
od tod gorjé.
Za ptičke pridne tukaj cilji so končani,
zato pa so za petje le jim glasi dani.
Ni cilj pa solz dolina meni,
za srečo lepšo smo rejeni.

Dobil pa nihče te ne bode sreče,
če peče madež krivde ga skeleče. —
Zato pa nam solze so grenke dane,
da celimo si ž njimi greha rane.

Zato pa tukaj le jokajmo,
in krivdo svojo si zmivajmo,
da kdaj tam gori čisti in veseli
kot ptički večno bomo peli.

Valentin Marčič.

Književnost.

Preskrbljeni mladenič. Molitvenik. Izdali Salezijanci, 1910. Lep molitvenik z bogato vsebino; namenjen, kakor že naslov pove, mladeničem, zlasti gojencem salezijanskih zavodov.

O čestoj i svagdanjoj sv. pričesti. Odrasloj hrvatskoj mladeži. Napisao Stjepan Babunović D. I. Nakladom hrv. kat. tiskovnog društva izašla je ova prekrasna knjižica. Kako već sam naslov kazuje, namijenjena je odrasloj hrvatskoj mladeži i muškoj i ženskoj, a obazire se ne samo na onu, koja uči, nego i na onu radničkog i seljačkog staleža, ne samo na onu, koja u svijetu živi, nego i na onu, koja se pripravlja bilo za stalež svećenički bilo redovnički. Pa što hoće knjižica da poluči kot te naše uzdanice, naše hrvatske mladeži? Nuka ju i poučava, kako će se okoristiti odlokom sv. Stolice od 20. prosinca 1905., sokoli ju i poziva, da se češće, dà, svaki dan pričešćuje, (obhaja). Knjižica je razdijeljena na četiri dijela. U prvom dijelu — Zašto da se često pričešćujemo? — tumači se ponaj-

Knjigarna »Ilirija« v Kranju ima posebno za okolico velik pomen in opozarjamo vnovič, da se dobe vse knjige, ki jih naznanja »Katoliška Bukvarna«, tudi v knjigarni »Ilirija« prej Karol Florian v Kranju. Pa ne samo knjige, na razpolago so tukaj tudi vse pisarniške potrebščine, dalje podobice in velike podobe za okvir, potem rožni venci, škapulirji, kipi itd., posebno pa velika izbira prav fino izdelanih kipov. Povdarjamo, da se dobe v knjigarni »Ilirija« samo fineje izdelane podobe in kipi. — Slabo, površno za svoj namen naravnost ne vredno izdelani kipi iz porcelana ali navadnega gipsa se tu ne dobijo. Taki kipi in podobno izdelane podobe kvarijo samo okus našemu ljudstvu. Knjigarna »Ilirija« ima nalogo, da širi med ljudstvom knjige in druge predmete, ki blažijo in vzgajajo pravi umetniški čut in je tudi cerkvena in npravna zahteva, da so ti predmeti, ki predstavljajo nekaj, kar je katoličanom svetega, tudi spodobno in okusno izdelani. Mučno je gledati po nekaterih hišah na deželi svete podobe in kipe, ki po svoji izvršitvi naravnost nasprotujejo svetemu in cerkvenemu smislu in so po svoji vnanjosti cele spake.

prije što je sveta pričest, što dobiva onaj, koji se pričešćuje, kako djeluje sv. pričest, a zatim se govori o raznim odredbama sv. Stolice glede česte i svagdanje sv. pričesti. Drugi dio — Izgovori i prigovori — riješava veoma zgodno neke sumnje i predrasude kao n. pr. »Kod nas to nije običaj«, »Čemu baš svaki dan«, »Rugat će mi se«, »Nijesam klerik...«, »Nijesam časna sestra«, »Nijesam vrijedan«, »Dajte nam značajeva«. U trećem dijelu — Katoličkoj hrvatskoj mladeži raznih slojeva — obraća se na pojedine slojeve hrvatske mladeži, te ih poučava, kako će u svojem staležu moći pristupati često k svetoj pričesti, i koje će od toga koristi imati baš za svoj stalež, za koji se pripravlja. U četvrtom dijelu — Molitve — vrstaju se razne molitve, kao jutarnje, večernje, za sv. misu, ispovijed, pričest itd.

Knjižica ima 272 stranica, cijena joj je 1 K, a dobiva se kod hrvatskoga katoličkog tiskovnog društva u Zagrebu, Kaptol 27.

Tujec, ki bi videl tako ropotijo, bi rekel, da je naše ljudstvo na nizki stopinji izobrazbe. Bolje je kupovati manj podob in kipov, a ti naj bodo izdelani v pravem cerkvenem smislu. Le oglejte se po stanovanju pravega izobrazbenca, tu ne boste videli, da bi bile kar cele stene pokrite s podobami. Podob in kipov je malo, a kar je, je okusno, harmonično in napravi na vsakega ugoden vtis. Čas je torej, da neha naše ljudstvo kupovati pri navadnih spekulantih, ki jim je samo za dobiček in ki prodajajo za razmeroma drag denar slabo blago. — Vsakdo bo potem hitro spoznal razloček med pravo umetnostjo in navadno pacarijo in bo odstranil iz svoje hiše to, kar po svoji izvršitvi ne ustreza vzvišenemu namenu.

Opazke uredništva. Zatičina. Pridni ste; posebno lepo, da je toliko mladeničev abstinentov. Se pa še časih oglašite! — Staraloka. Z veseljem slišimo, da se je dekliška družba poživila. Kaj pa kaj mladeniška dela? Pozdravite nam jo! — Suhor. Dopis ni za javnost. To morate njim samim pisati; javno jih ne smemo žaliti.

25. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Torek. Sv. Elzearij. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 4. dan t. m.

29. Četrtek. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine za duše v vicalh.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Naše romanje v Sveto deželo. — Vsi nameni sv. očeta. — Škofje vsega katoliškega sveta. — Katoliški možje, ki delajo v javnosti. — Tržaška škofija. — Katoličani v Bosni. — Spreobrnjenje razkolnikov. — Misijoni med pogani. — Mladina po mestih. — Naši rojaki na tujem.

Zasebne zadeve: Neki mož za spreobrnjenje. — Neka hči, hudi strasti udana. — Neki mladenič za zdravje. — Vse že priporočene in še ne izpolnjene zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: A. Jerič iz Škal sv. Klemenu Hofbauerju in Mariji v Petrovčah. — N. Novak in A. Gerden v Naklem. — Fr. Verbajs v Ljubljani. — A. Misja v Mariboru. — Neka Marijina hči v Kamni gorici (več ne moremo objaviti, pesmici nista za tisk). — Fr. Strnad v Sovodni pri Celju sv. Jožefu i. dr.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« (od 24. maja do 15. julija 1910): Č. g. Jakob Aljaž, župnik na Dovjem 41 K; č. g. Matija Mrak, župnik na Boh. Beli 20 K; č. g. Frančišek Vovko, kaplan na Vrhnikih 107 K; č. g. Frančišek Onušič, mestni kaplan v Idriji 100 K; č. g. Val. Zupančič, kaplan na Dovjem 32 K 60 v; č. g. A. Pfajfar, župnik v Dražgošah 5 K 80 v; č. g. Val. Kajdiž, kaplan v Mengšu 93 K; gojenci »Marijanišča« v Ljubljani 50 K; č. g. J. Langerholz, župnijski upravitelj v Gorjah 50 K; gdč. Frančiška Dolžan v Kranju 70 K; č. g. Janko Barle, mestni župnik šentjakobski v Ljubljani 230 K; zbirka čč. gg. mestnega župnika Fr. Pavliča, mestnih kaplanov Frančiška Zorko in J. Petriča pri sv. Petru v Ljubljani 471 K 30 v; č. g. Iv. Štrubelj, kaplan, Stari trg pri Ložu 13 K; č. g. Ivan Plahutnik, kaplan v Ribnici 32 K; čč. šolske sestre de Notre Dame v Šmihelu 8 K; družina Geotzova v Ljubljani 2 K; č. g. Karol Škulj, kaplan v Loškem Potoku (zbirka šolskih otrok 2. in 3. razreda) 15 K; č. g. Fran Sever, župnik v Zalemlogu (zbirka župnije sv. Lenarta) 6 K 28 v; čč. šolske sestre v Celju 29 K; č. g. Val. Klobus, župnik v Mavčičah 20 K; č. g. Fran

zitanik, kaplan v Mokronogu 10 K; č. g. Pavel Zajc, katehet na uršulinski šoli v Škofji Loki 52 K; zbirka uredništva »Bogoljubovega« 50 kron; č. g. Jož. Anžič, kaplan v Šmartinu pri Kranju 24 K 80 v.

Za »Dejanje sv. Detinstva«. (Od 15. julija do 15. avgusta.) Č. g. Iv. Plahutnik (volilo umrlé Ane Bregar), kaplan v Ribnici 20 K; č. g. Iv. Čebašek, župnik v Polhovem Gradcu 34 K; č. g. Fr. Golob, kaplan v Dobrničju 17 K 20 v; č. g. dr. Al. Merhar, stolni vikarij v Ljubljani 4 K 20 v.

Darovi za cerkev sv. Jožefa, meseca junija in julija: Janez Tinta, Amerika 24 K; Zbirka v Šmarji 240 K; g. Mihelič 25 K; Marjeta Mihelič, nabrala 10 K 20 v; g. Ravnikar 20 K; Zorman in Trontelj 10 K; Čebular 14 K; g. svetnik Sim. Žužek 100 K; Zorman 14 K; zbirka v Lipoglavu 172 K 72 v; T. G. v Kranju 50 K; več neimenovanih 336 K; Knific nabral 10 K 60 v; dekliška Marijina družba v Šmihelu 13 K; g. Langerholz 6 K; g. Zakotnik 20 K; po vlč. g. Leben, Libušnja 20 K 40 v; Kos M. in Ana Palčar, nabrali 30 K; † Marjeta Krhin 30 K; po mil. g. kanoniku Karlinu 100 K; vlč. g. Bekavac, Travniki, 5 K; Barbara Vidic 42 K; Marija Gostiša, Celje, 7 K; mil. g. kan. Kajdiž 50 K; po mil. g. proštu Sajovicu 100 K; več neimenovanih 86 K.

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vicalh): Šentpeterska župnija v Ljubljani 12 K 32 vin.

Za odkup poganskega otroka, ki naj dobi pri krstu ime Marija, neimenovana oseba 20 kron; za odkup dveh zamorskih otrok, ki naj dobita pri krstu ime Jožef in Marija, neimenovana 60 K.

Za Bosno: Neim. 30 K.

Za Klaverjevo družbo: M. Traupuš, Opatje selo 3 K 20 vin.

Za kruh sv. Antona: iz Tržiča 1 K.

Za dom vajencev v Ljubljani: Slovenske delavke na Dunaju 18 K.

Za cerkev žalostne Matere božje v Prijedoru: Slovenske delavke na Dunaju 4 K 63 vin.

Za odkup poganskega otroka: Kristjan Lozar, Vrtovin, 30 K; neimenovana 30 kron.

Za Bolgarijo: Fr. Bradač 2 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Bradač 1 K.

Družinska pratika za leto 1911 je izšla v založništvu v Ljubljani z zelo raznovrstno zanimivo vsebino ter mnogimi, letos posebno izbranimi slikami. Dobiva se od sedaj nadalje v vseh trgovinah. Cena 24 vin, izvod, po pošti 10 vin več. Kdor bi je ne mogel dobiti pri domačem trgovcu, naj si jo naroči v Ljubljani pri »Katoliški Bukvarni« ali pa v prodajalni »Katol. tiskovnega društva«. Zahtevajte povsod le našo »Družinsko pratiko« s podobo sv. Družine. Razprodajaki doba maten povzet

Hajstarejša slovenska trdnja te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce
in krošnjarje, razpošilja se tudi zasebnikom.

40-45 m raznih ostankov 16 K

Ostanki sestojé iz:

Belega močnega platna za moško in
žensko perilo.

Ostanki francoskega cefira za srajce,
bluze in obleke.

Oksford za moške srajce, zelo trpežen.

Modrikasto blago za predpasnike in obleke.

Kanafas za posteljne prevleke v živahnih
barvah.

Flanele 1. kakovosti za moško in damsko
konfekcijo.

Ostanki so 3—12 mtr. dolgi, zajamčeno pralni
in brez napake, morejo se torej najbolje po-
rabiti. — Najmanj se more naročiti 40—45
metrov za 16 K proti povzetju.

Pozor! Nikar zamenjati mojega blaga z
onim konkurence, ker pošiljam le
najboljše in vrnem denar za neprimerno.

== S. STEIN, tkalnica, NACHOD, Češko. ==

Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 3-50.

30.000 komadov

kupljenih, zaradi tega pošiljam 1 lepo 36 ur
idočo (ne 12 ur) „Gloria“ srebrno anker-rem-
uro, švic. kolesje z lepo gravir. oklopjem, s sek-
kundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali po-
srebr. verižico natančno idočo le za K K 3-50.

Nadalje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur idočo anker-rem.
prve vrste švic. uro s pozlač. verižico za K 5. Triletno pismeno
jamstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. Kohane, razpo-
šiljalnica švicarskih ur, Krakov št. 78. Neštevilno priznanj in
naročil. Za neugnajajoče denar nazaj. 1056

ženske lase

odstrižene in
zmešane ku-
pujem po naj-
višji ceni

M. Podkrajšek frizer za dame in gospode
Sv. Petra cesta 32, Levčeva hiša.

— Izdelujem vsa lasna dela. —

Na kakovost,
dobro

ceno in
težo

Je treba paziti pri kupovanju in
primerjavi mila. Nobeno milo na
svetu ne doseže

Schichtovega
mila

v vseh dobrih lastnostih, v čistoti,
izdatnosti, milobi in nizki ceni.

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohištvene oprave,
spomeniki iz marmorja, gra-
nita ali sijenita, apno živo
in ugašeno se dobi pri

Alojziju Vodniku

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Največja in najstarejša tovarna lončenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AUGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupniščem, samostanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

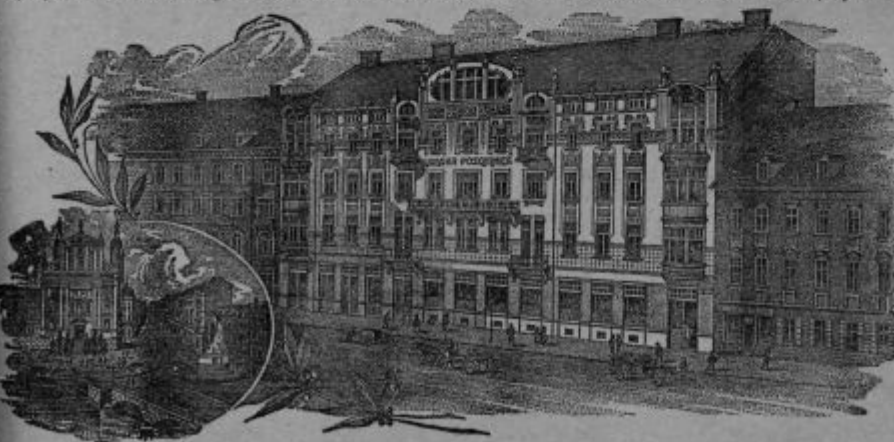
registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta šte. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez
kekega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženi 100 kron čistih K 4.50 na leto

Lastna glavni.
K 503-575-98

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje kaj prekinilo. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih zadrugnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menjice se nakulant. eskomptirajo.

MARLIN TRG.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Lesković, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šibar, župnik na Rudniku

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča cerkvenim pevskim zborom:

Cantica sacra. I. del. Cerkevna pesmarica za moški ali ženski zbor, četverglasno.
Cena K 2·40. Priredil Anton Foerster.

Nov popravljen in splošno zaželen natis I. dela, katerega so že dolgo vrsto let občutno pogrešali naši cerkveni pevski zbori; posebno zavodi, Marijine družbe in sploh društva, ki razpolagajo s samoženskimi ali samomoškimi glasovi. Vsi bodo gotovo z veseljem segli po krasni zbirki, ki jim za mal denar nudi celo vrsto najboljših cerkvenih skladb. —

Missa in hon. s. Caeciliae. Ant. Foerster. Part. K 2—, posamezni glasovi po K —'30, in

Slovenska sv. maša v čast sv. Cecilije za mešani zbor in samospewe z orglami.
Anton Foerster. Op. 82. Part. K 1'20.

To sta dve najbolj priljubljeni Foersterjevi maši, ki jih moramo uvrstiti med naše najpoljudnejše cerkvenoglasbene skladbe.

Sestero Marijinih pesmi za tri ženske ali moške glasove (ena za dva, štiri tudi za en glas) z orglami. Ant. Foerster. Op. 100. Part. K 1'80, posamezni glasovi po K —'40.

Tudi ta zbirka je namenjena samomoškimi ali samoženskim zborom in se bode gotovo po svoji milodoneči, v srce segajoči glasbi kmalu priljubila v vseh pevskih krogih.

Rihar renatus. Franc Kimovec. 21 pesmi našemu Gospodu za mešani zbor. Part. K 3—, posamezni glasovi po K —'40.

Pesmi so posvečene v prvi vrsti našemu Odrešeniku ter prirejene za razne praznike celega cerkvenega leta. Splošno so znane in nadvse priljubljene Riharjeve skladbe, a naš domači glasbenik Kimovec jih je še tako mojsterski preuredil, da morajo ugajati tudi najbolj razvajenim ušesom.

Nagrobnice. Frančišek Marolt. Lično vezano K 2·40.

Zbirka obsega 24 slovenskih, glasbeno dovršenih in globoko občutenih nagrobnih spevov. Poleg že znanih, v srce segajočih žalostink, kakor: »Blagor mu«, »Človek, glej!«, »Usliši nas, Gospod!« itd., nam nudi zbirka še izredno število novih lepih nagrobnic. Zaključujejo jo štirje latinski zbori: »Libera«, »Miserere« in pa najresnejša, najveličastnejša doneča in dušo najbolj pretresujoča Mendelsohriova nagrobna »Beati mortui«.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

JANKO ČEŠNIK

Ljubljana :: :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.

Cene nizke. Stroga solidna postrežba.